BAĞIMSIZLIK
DEMOKRASİ
SOSYALİZM
İÇİN

YÜRÜYÜŞ

HAFTALIK SİYASİ HABER VE YORUM DERGİSİ SAYI: 241 19 KASIM 1979 7.5 LIRA

Atom Füzelerine karşı barış Avrupası

Demokratik haklar için görev başına

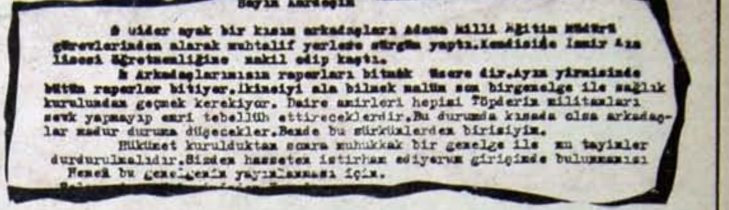
Sayın Kardeşim
Ø ulder ayak bir kısım arkadaşlara Adana Milli Eğitim Müdürü görevlerinden alarak muhtalif yerlere sürgün yaptı.Kendisiide İzmir Asa lisesi öğretmenliğine nakil edip kaçtı.
Ø Arkadaşlarımızın raporları bitmek üzere dir.Ayın yirmisinde bütün raporlar bitiyor.İkinciyi ala bilmek malûm son birgenelge ile sağlık kurulundan geçmek kerekiyor. Daire amirleri hepisi Töpderin militanları sevk yapmayıp emri tebellüh ettireceklerdir.Bu durumda kısada olsa arkadaşlar madur duruma düşecekler.Bende bu sürgünlerden birisiyim.
Hükümet kuruldukten sonra muhukkak bir genelge ile şu tayinler durdurulmalıdır.Sizden hassaten istirham ediyorum girişimde bulunmanızı
Hemen bu genelgenin yayınlanması için.

Hükümet atamaları neden durdurdu?

AP hükümetinin ilk icraatlarından biri, her düzeydeki tayinlerin durdurulması oldu. Bu kararın temel amacı, devlet aygıtının AP ve MC yanlılarıyla doldurulmasına geçiş için bir takvimin çıkarılmasıydı.

Ancak geçtiğimiz hafta, Adana'nın Kadirli İlçesi Cumhuriyet İlkokulu müdürü Hüseyin Yanık'ın Ankara'da Hürriyetçi Öğretmenler Derneği'nin Hatay sokaktaki merkezine gönderdiği bir mektup Yürüyüş'ün eline geçti. Mektupta, daha önceki MC yönetiminin okullara yerleştirdiği bazı elemanların görevlerinde yapılan değişikliklerden yakınılıyor, bu değişikliklerin geçersiz kılınması için, "hükümet kurulur kurulmaz bir genelge ile bu tayinlerin durdurulması" isteniyordu.

Ve AP'nin tek başına hükümetinin ilk işi, MC kalıntılarının imdadına koşmak, "Hürriyetçi Öğretmenler Derneği" gibi yuvaların emrine uymak oldu!

MC EKONOMİSİNDE 3. PERDE

AP azınlık hükümeti, 'halk yararına" müjdelerle işe başladı Asgari ücretin vergi dışı tutulacağını ilan etti Yağ, tüpgaz ve benzeri yok malların piyasaya çıkartılacağını söyledi. Akşam saatlerindeki elektrik kısıntısını kaldırdı. Hemen her hükümet programında benzer biçimde yeralan öteki müjdelerin ise üzerinde durmaya gerek yok...

Piyasada darlığı çekilen zorunlu tüketim mallarının bollaşması, bir yanıyla fiyat sorunu. Bir yanıyla ise döviz darboğazı ile ilgili. Yağa, yağ fabrikatörlerinin istediği yüksek fiyatı verdiğinizde yağın bollaşacağından kuşku yok. Ancak, özellikle likit yağlar için yurtdışından sağlanan tenekenin bulunması gerekiyor.

Tüpgazda ise, altı aylık gereksinim İpraş Rafinerisi'ne gelmiş durumda. Bir süre için burada da bir sorun yok. Ancak, bütün petrol ürünlerinde olduğu gibi, tüpgazda da piyasada sürekli bulunabilmenin koşulu ithalattan ve döviz ödemelerini yapabilmekten geçmekte.

Akşamları uygulanan elektrik kısıntısının kaldırılması AP'den ve hükümetinden çok, CHP içi çekişmeleri ilgilendiren bir sorun. Türkiye Elektrik Kurumu'nun Belediyelere akşam saatlerinde uygulattığı kısıntı, bazı enerji santrallarının bakıma alınmasının kaçınılmaz sonucuydu. Türkiye'nin mevcut enerji üretimi koşullarında, santrallar bakıma alınınca kısıntıya başvurulması, bakım bittiğinde de kısıntının kaldırılması çok doğal.

CHP'deki hizipler arasındaki dengesizlik, bakım işleminin hükümetin devir-teslliminden önce başlamasında yarar bulmuş olacak. Bu konuda CHP'de kozlar paylaşılacak. Bu kendi sorunları. AP hükümetine kalan bakım çalışmaları bittiğinde, akşam saatlerindeki elektrik kısıntısının kalktığını müjdelemek oldu.

ASGARİ ÜCRET

AP hükümetinin en büyük müjdesi, asgari ücretin vergidışı tutulmasına ilişkin yasa değişikliğine gidileceği yolunda. Hükümet sözcüleri bu konuyu ciddiyetle ele aldıkları izlenimini vermeye özel bir çaba gösteriyorlar.

Türkiye'de vergi yükünün adaletsizliği ve ücretliler ile maaşlılar üzerindeki yoğunluğu biliniyor. Asgari ücretin vergi dışı bırakılması, gerçekte, adaletsizliğin yalnızca hafifletilmesi için olumlu bir adım Bunda kuşku yok. Ancak, asgari ücretin vergi dışı bırakılması, vergi adaletsizliğini gidermek için kendi başına kesin bir çözüm değil Vergi yükünü dargelirli ücretliler ile maaşlılardan yüksek gelir gruplarına kaydırmak kaçınılmaz.

Vergi yükünü, büyük bölümü vergilendirilmeyen yüksek gelir gruplarına kaydırmak yönünden, Ecevit Hükümeti tarafından Meclislere sunulan yasa tasarısı, ileri sayılabilecek hükümler içermekteydi. Vergi yükünün yüksek gelir gruplarına kaydırılması, asgari ücretin vergi dışı bırakılmasıyla ortaya çıkan vergi kaybının giderilmesi bakımından da önem taşımakta.

Türkiye'de, vergi gelirlerinin dörtte üçünü oluşturan gelir vergisinin üçte ikisinin ücretliler ile maaşlılardan sağlandığı defalarca açıklandı. Hesaplamalar, asgari ücretin vergi dışı bırakılmasıyla uğranacak vergi kaybının 100 milyar lira dolaylarında olduğunu gösteriyor. AP azınlık hükümeninin bu kaybı nasıl karşılayacağı yolundaki seçimi bugün için belirsiz Vergi yasalarında geniş kapsamlı bir değişiklik yaparak, vergi yükünü yüksek gelir gruplarına kaydırma konusunda Hükümet sözcüleri suskun

100 MİLYAR ARAYIŞI

Hükümetin elinde, vergi yasalarında büyük iş çevrelerini ayağa kaldıracak bir değişikliğe gitmeden 100 milyarı bulmanın birtakım yolları var. En kolay yol, Merkez Bankası kaynaklarını kullanmak. ancak bunun için IMF den geçebilmek olanaksız. Kaldı ki, IMF ile ilişkilerin koparılması göze alınsa bile, Merkez Bankası kaynaklarının normal gereksinimlerin ötesinde zorlanması sağlıklı bir yöntem değil. Bu Süleyman Demirel'in bildiği bir konu

Bunun dışında, AP azınlık Hükümeti gübre üzerindeki Devlet subvansiyonunu kaldırarak 35 milyar liralık bir kaynak bulabilir. Akaryakıt fiyatlarında yapılacak bir ayarlamayla da, ayarlamanın ölçüsüne göre ek kaynak yaratmak olası. IMF'nin Kasım konsültasyonunun gündemi uyarınca Kamu İktisadi Teşebbüsleri'nin öteki ürünlerine yapılacak zamlarla gerekli fonlar bulunabilir.

AP Hükümeti'nin almaşıkları oldukça açık. Vergi yasalarında, geçen dönemde karşı çıktığı biçimde köklü bir vergi reformu yapmaksızın, zam dışında bir kaynağı yok. Asgari ücreti vergi dışı bırakmak için zam yoluna başvurmak ise, dar gelirli geniş yığınlara kaşıkla verileni kepçe ile geri almak anlamına geliyor.

CHP ağırlıkı hükümetin AP azınlık hükümetine milyarlarca dolarlık kaynak bıraktığı yolundaki açıklamalar, yalnızca kağıt üzerinde geçerli. Kağıt üzerinde kullanılabilecek belirli kaynaklar var. Ancak bu kaynakların kullanımı bütünüyle IMF'den geçmeye bağlı. IMF'den geçmek için ise, AP azınlık hükümeti "halk yararına" müjdelerinden vazgeçmek zorunda.

MC ortaklıkları döneminde uygulanan para piyasalarından borçlanma yolu da aşılması güç engellerle dolu. DÇM borçlarını erteleyen anlaşmanın DÇM benzeri borçlanma yollarını tıkadığı bilinmekte. DÇM benzeri bir borçlanma yolunun yeniden denenmesi halinde, ertelenmiş DÇM borçlarının eski deyimiyle 'muaccel" olması, yani hemen geri ödenme durumuna gelmesi öngörülüyor. Ekonominin yönetiminde, bu arada Batılı kapitalist ülkeler ve kuruluşlarla ilişkilerde değişiklik öngörmeyen AP Hükümeti'nin bunu göze alması güç

Öte yandan, Türkiye'nin para piyasalarından yeterli tutarda tefeci kredisi sağlayabileceği umudu da zayıf. Para piyasalarında etkin bankalar ile tefeci kuruluşlar DÇM borçlarının ertelenmesi ile ilgili anlaşmanın tarafları durumundalar. DÇM borçlarının ertelenmesine ilişkin anlaşmanın işlerliğini yitirmesine yol açacak davranışlara öncülük edemezler.

Türkiye'de kapitalizmin yurt içindeki sorunlarından kaynaklanan ve yurtdışındaki genel sorunlarından körüklenen darboğazları hemen herkesin günlük yaşamında etkili. Kapitalist yapılar korunarak sorunların çözümü daha önce de defalarca yazıldığı ve çeşitli hükümetlerce denendiği gibi olanaksız. Yabancı sermayenin ilgi alanı içinde yer alarak, para piyasalarındaki serseri paraları toplamaya çalışarak ve bunların gerektirdiği siyasal ödünleri vererek, göreli de olsa ferahlık yaratabilmek artık hayal.

EKONOMİ HABERLER

Ödemeler dengesi projeksiyonları, ana para ve faiz olarak 1.5 milyar dolar dolayında bir ödemenin gündemde olduğunu gösteriyor. Türkiye'nin 1980 yılı dış finansman gereksinimi, dış borç ödemeleriyle birlikte 2.6 milyar doları buluyor. Bu miktarın 1.6 milyar doları uzun ve orta dönemli borçlanmalar yoluyla,250 milyon dolarlık bölümü ise IMF'nin kredi dilimlerikanalıyla finanse edilmesi halinde bulunması gerekli finansman 750 milyon dolara iniyor.

* * *

1979 yılında, 6224 sayılı Yabancı Sermayeyi Teşvik Yasası kapsamında faaliyet izni alan firmalardan üçünün yatırım izni iptal edilirken, 1 firmaya yatırım izni verildi. Bu arada, 3 yabancı sermayeli firmanın, kararnamelerinde değişiklik yapılmasına ilişkin olarak yaptıkları başvurular da incelendi. Yapılan değişikliğe göre Segman sanayii üretim alanını değiştirirken, Bankacılık alanındaki Türkiye Sınai Kalkınma Bankası sermayesini 1.5 milyar liraya yükseltti. Akdeniz Turistik Tesisleri'nde de yabancı ortağın sağlaması öngörülen 10.5 milyor liralık nakdi kredi iptal edildi.

Yürüyüş'ün güvencesi okurlarıdır

Diğer haftalık dergilerin yanısıra YÜRÜYÜŞ de kağıt sağlamak konusunda ciddi sorunlarla karşı karşıyadır. Kağıt üretimindeki yetersizlik, ithal edilen kağıtın istekleri karşılayamaması gibi nedenleri öne süren SEKA yetkilileri, 8 ay önce çıkartılan ve bugüne kadar hatırlanmayan bir kararnameye dayanarak haftalık dergilerin kağıt tahsisini engelemeye çalışmaktadırlar. Bugün haftalık dergilere kağıt tahsisi uygulaması SEKA'nın ve Basın İlan Kurumu'nun keyfi uygulamaları sonucunda fiilen durdurulmuştur.

Büyük gazetelerin ellerinde tonlarca stok olduğu bilinirken, son derece az satışlı oldukları açık olan kimi "günlük ilan gazeteleri" kağıt sağlamakta hiçbir güçlükle karşılaşmazken, karaborsada kaynağının neresi olduğu belli olan tonlarca kağıt satılırken, 4.5 yılı aşkın bir süredir çıkmakta olan YÜRÜYÜŞ ve diğer haftalık dergilere kağıt bulmak için karaborsa yolları gösterilmektedir.

YÜRÜYÜŞ bu keyfi uygulamanın sona erdirilmesi için diğer haftalık dergilerle birlikte gereken mücadeleyi sürdürecektir. Dün olduğu gibi bugün de karşımıza çıkartılan engelleri aşmak için en büyük güvencemiz okurlarımızdan başkası değildir.

YÜRÜYÜŞ

Sahibi: Yürüyüş Yayıncılık Ltd.Şti. adına NİHAT SARGIN ● Genel Yayın Yönetmeni: Zeki KILIÇ ● Yazı İşleri Müdürü: Neşet KOCABIYIKOĞLU ● Teknik Sekreter Bülent ARTAMLI ● Yönetim: Konur Sok. 15/8 Kızılay - ANKARA Tel 17 45 81 ● İstanbul Bürosu: Piyerloti Cad. 21/1 Çemberlitaş - İSTANBUL Tel: 26 35 67 ● Avrupa Temsilciliği COODIFF 13/2 Square Wiser - 1040 Bruxelles - BELÇİKA, Tel: 230 34 72 ● İlan Koşulları Arka kapak/renkli 22.500 TL., Arka Kapak siyah beyaz 18.000.TL., İç sayfalar sütun santimi 80 TL., Yayın İlanları % 50 indirimlidir ● Baskı: Daily News Web Ofset Tesisleri

● Abone koşulları Yıllık 300.- TL, altı aylık 150.- TL. ● Avrupa: Yıllık 60 DM, altı aylık 30 DM, ● Amerika: Yıllık 2000.-TL, altı aylık 1000.- TL. ● Avustralya-Japonya: Yıllık 2500 TL., altı aylık 1250 TL.

● Ödeme adresi: TÜRKİYE: YÜRÜYÜŞ DERGİSİ POSTA ÇEKİ 100234 ● AVRUPA: COODIFF POSTA ÇEKİ: 000-1164657-75 BRUXELLES-BELÇİKA

KÖTÜLERİN İYİSİ YA DA TESLİMİYET

ZEKİ KILIÇ

Demirel, hükümetinin "ılımlı" olarak görünmesine özel bir dikkat gösterdi, göstermeye de devam ediyor. Hükümetin "ılımlı" görünümünü sürdürmek, Demirel için iki nedenle çok önemlidir. Birincisi, faşist terörün tırmanışının bugünkü aşamasında, devlet terörünü etkinleştirmek, onu çeşitli mekanizmalara ve kurumlara kavuşturmak gerici ve faşist güçler açısından büyük önem taşımaktadır. Bu nedenle gerici ve faşist güçlerin ivedi gereksinim duydukları DGM, Olağanüstü Hal Yasaları v.b. gibi yeni düzenlemelerin gerçekleştirilebilmesine ağırlık veren hükümetin, bu zemini yaratabilmek için "ılımlı" görünmeye gereksinmesi vardır. Diğeri ise, CHP'nin ve demokratik güçlerin sözkonusu "ılımlı"lığa şartlandırılarak yaratılan zemin üzerinde uzlaşmaya zorlanması, pasifleştirilmesidir.

Demokratik güçler, mücadelelerini yalnızca gerçekleştirebildikleri hakları korumakla, bunları elden çıkartmamakla sınırlı tutamazlar. Bunun da ötesinde, yeni, ileri hedefler için mücadele etmek zorundadırlar. Bu aynı zamanda, demokratik mevzilerin korunup, savunulmasının da temel koşuludur.

Hele demokratik hakların savunulması ve demokratik mevzilerin korunması adına, daha ilerdeki hedefleri göstermek yerine, sürekli geri çekilinebilecek mevzileri işaret etmek, buna kitleleri şartlandırmak, birbirini izleyen geri adımlar atılmasından öte bir işlev görmeyecektir. Demokratik güçlerin olması gerekeni araması, düşünmesi ve bu yönde bir mücadelenin içerisine girmesi gereklidir. Bu, hiçbir zaman ve koşulda, onların "kötünün iyisi"ne teslim olmaları anlamında ele alınamaz. Sorun bu anlayışla ele alındığında, "kötünün iyisi" her yeni gelişme karşısında yeni biçimlere bürünür. Her yeni "kötünün iyisi", demokratik güçler açısından daha da gerideki mevzilere çekilmeyi dayatır.

Demokratik güçler açısından yanlış, yanlış olduğu kadar zararlı ve tehlikeli olan bu anlayışın en canlı örneği, demokrasi mücadelesini, her ne gerekçe ile olursa olsun, CHP ile sınırlayan tutumdur. "Ya CHP, ya faşizm" denilerek, her gelişmeyi, her istemi CHP'nin gözlükleriyle bakarak değerlendirenler, yalnızca kazanılmış birçok mevziin elden çıkmasına neden olmakla kalmadılar. Aynı zamanda, yapılacak işlerin hedeflerinin saptanmasında, bu hedefler için mücadele edilmesi gerekliliği noktasından sürekli geriye gidişin ortanının ve anlayışının oluşmasına da yol açtılar. Daha dün, "ya CHP, ya faşizm" denilerek CHP'nin konumuyla sınırlandırılan demokrasi mücadelesi, bugün "ya MHP, ya AP" olarak öne sürülmekte ve "ılımlı" AP hükümetinin elden kaçmaması gerekliliği noktasına dikkatlerin çekilmesine çalışılmaktadır. Bugün için "ılımlı" AP hükümeti etrafında yaratılan şartlandırma, yarın CHP-AP koalisyonuna demokrasi adına bir gereklilik gözü ile bakılmasını da sağlayabilecektir. Böylece "kötünün iyisi"nin her yeni biçimi, biri diğerini doğuran; ama hepsinin de emperyalizme ve tekelci büyük burjuvaziye açılmasını istediği kapıları açmak anlamında birbirlerini tamamladığı bir sürecin unsurları olmaktadır.

Demokratik güçlerin "kötünün iyisi"ne şartlandırılmalarına ve teslim olmalarına neden olan anlayış, gördüğü işlev bakımından sadece bununla da kalmamaktadır. Demokrasi mücadelesinin yükseltilmesini isteyen, bu yolda çaba gösteren işçi sınıfı politik hareketinin görevlerini yerine getirmesinin de önüne ciddi engeller koymaktadır. Çünkü "kötünün iyisi"ni korumanın şartı olarak, temel hak ve özgürlükler için, ekonomik-demokratik hak için mücadele etmek isteyen kitlelerin bu mücadelelerinden vazgeçmesi gerektiği anlayışı öne sürülmektedir. Başka bir biçimde söylenirse, kitle hareketlerinin faşizmi geriletmenin temel aracı olduğuna ilişkin gerçek bir kenara itilmekte, bu mücadeleye faşizmin gelişini kolaylaştırdığı gözüyle bakılmaktadır. İşçi sınıfının bilimsel sosyalist hareketinin, kitlelerin harekete geçirilmesinde, onların mücadelelerinin yükseltilmesinde temel bir manivela olduğu dikkate alındığında, yapılmak istenilenle iki sonuca birden ulaşılmaktadır.

"Ilımlı" hükümet görünümü ile emperyalizm ve tekelci burjuvazi, demokratik güçlerin mücadelesinin yükselmesinin önünü almaya, onların daha geri mevzilere çekilmeye razı olmalarını sağlamaya çalışmaktadır. İlerici demokrat güçlerin önemli bir bölümü, daha kötüye o kadar şartlandırılmıştır ki, bu hükümet biçimine bile rıza gösterilebilir imajı ortaya çıkabilmektedir.

Bu nedenle, "ılımlı" bir görünüme bilerek bürünen Demirel hükümetine gördürülmek istenilen işlevler, bugünden saptanamaz ve teşhir edilemezse, bugün geri çekilerek içine kapanılan mevzilerden yarın daha gerilere gitmek zorunluluk haline gelebilir. Ve bu zorunluluk, gerici ve faşist güçlere, sahipsiz köyde değneksiz dolaşmak olanağını verebilir.

Demirel hükümetinin "ılımlı" görüntüsü altında yapmak istediklerini açık seçik ortaya koymak ve tüm dikkatlerin bunun üzerinde toplanmasını sağlamak, yaşamsal bir öneme sahiptir. Devlet terörünün etkinleştirilerek uygulanması arayışını durdurmak, ancak bunu gerçekleştirecek güçleri örgütlemek ve harekete geçirmekle mümkündür. Ancak bu, kitlelerin eylem birliğini sağlamak ve kitle mücadelesini yükseltmekle gerçekleşebilecektir.

Tüm ilericilerin, demokratların, sosyalistlerin üzerinde titizlikle durmaları ve ön plana çıkartmaları gereken nokta, bugün için budur. "Fevkalade hal" yasaları, DGM ve benzeri girişimlerden dikkatleri uzaklaştıracak, ya da bunların önemsiz sayılmasına yol açacak yanlışlardan hızla uzaklaşılması gerekmektedir. Çok iyi bilinmelidir ki, demokratik güçler, görevlerinin gereğini yerine getirmeyi, ne adına olursa olsun ertelememek durumundadırlar.

Bugüne kadar ki faşist terörün bir üst düzeydeki ifadesi de olacak olan "ılımlı" Demirel hükümetinin, yeni yasa girişimlerini önlemek için dikkat birliği, karar birliği, iş ve eylem birliği ivedi ertelenmez görevimizdir. Bu görev, tüm ilericilerin, demokratların, sosyalistlerin aynı zamanda tarihsel sorumluluğudur.

TİP üyesi İpekçi'nin katili idama mahkum edildi

Askerliğinin bitimine bir ay kala, Denizli 11. Piyade Tugayı'nda uzun menzilli bir tüfekten sıkılan kurşunla alçakça katledilen Ahmet İpekçi'nin ölümüyle ilgili dava 11 Kasım günü duruşmayla sonuçlandı.

Diyarbakır'da doğan ve askere gidinceye kadar TİP Kartal İlçesi üyesi olan Ahmet İpekçi, politik çalışması sonucu Adel Kalem Fabrikası'ndan atılmıştı. Bir süre işsiz kaldıktan sonra askere giden Ahmet İpekçi, bu kez de teskeresine bir ay kala faşist ellerden çıkan bir kurşunla can veriyordu.

Isparta Askeri Ceza Mahkemesi 7 Kasım 1979 günlü duruşmada, ayrıntıları gerekçeli hükümde belirtilmek üzere, faşist katili TCK'nın 450/4 maddesi uyarınca idam cezasına mahkum etti. Ancak bu ceza, 51/1 maddesi uyarınca indirilerek ömür boyu ağır hapis cezasına çevrildi. Ayrıca faşist katil, ömür boyu kamu hizmetlerinden uzak tutulmaya ve ceza süresi kadar kanuni mahcuriyet altında bulundurulmaya mahkum edildi...

Ahmet İpekçi'nin ölümü, ceza yasalarımıza göre başka sonuçlara da yolaçtı!.. Yiğit bir İşçi sınıfı militanının, bir Türkiye İşçi Partilinin öldürülmesi, mahkeme kararına şöyle de yansıdı: "... bu fiili sırasında hasara uğrattığı 407699 numaralı aracın ön cam bedeli olan 950.00 TL. ile sarfettiği mermi bedeli olan 6.56 TL. (Toplam 956.56 TL) hazine zararının, suçludan tahsiline..."

Mücadelede ana halka

Demirel hükümetinin kuruluşu, Türkiye'de demokratik, anti-faşist hedefler için mücadelenin temel sorunlarını ve görevlerini yeniden gündeme getirdi. Bu sorunların ve görevlerin değerlendirilmesi, önümüzdeki günlerin başlıca gündem maddeki olacaktır.

AP azınlık hükümetinin kuruluşuyla birlikte demokratik güçler arasına da yansıyarak gelişen tartışmaların bir bölümü, hükümetin "ılımlı" niteliğine ilişkindir. Bu konuda ileri sürülen görüşlerin değerlendirilmesine YÜRÜYÜŞ'ün diğer sayfalarında ayrıntılı yer veriliyor. Sorun, AP azınlık hükümetinin "ılımlı görünme taktiğinin hangi denenlerden kaynaklandığını ortaya çıkarmak ve bunun demokratik güçlere hangi görevleri, nasıl bir mücadele yöntemlerini yüklediğini belirlemektir.

Yine AP hükümetinin kuruluşundan önce başlayarak hükümetin göreve gelmesiyle hızlanarak gelişen önemli olgulardan bir diğeri ise, anti demokratik baskı yasalarının en ağır biçimde uygulanmasına hız verilmesi, özellikle 141-142. maddelerin yeniden en ağır biçimde işletilmeye başlanmasıdır. Bu, yasal terörün genişletilmesinde ve ağırlaştırılmasında vatit yitirmeme telaşının bir ifadesidir. YÜRÜYÜŞ'ün diğer sayfalarında özellikle vurgulandığı gibi, anti-demokratik baskıların hızla yoğunlaştırılmasına, ilerici kanatta yer alan kimi çevrelerin seyirci kalması da sağlanabilmektedir.

Sıralanan bu olgular nasıl bir gelişme doğrultusunu göstermektedir? Derinleşen bunalımdan, faşizme giden yolları kesinlikle kapatarak çıkmanın somut biçimleri neler olmalıdır?

Demirel hükümetinin "ılımlı" bir görünümle göreve başlamasını belirleyen temel politika bir yandan gerici-faşist bir yönetime geçişin politik koşullarını yaratmaya yönelme, diğer yandan da anti-faşist kitle hareketinin gelişmesinin öznel koşullarını ortadan kaldırma, geciktirme politikasıdır. Ülkemizin bugünkü koşullarında gerici-faşist bir yönetime geçişin başlıca koşulu, ileri hedeflere yönelen güçlü bir anti-faşist kitle hareketinin ortaya çıkmasının, özellikle de böyle bir harekete yön verebilecek öznel etmenin gelişmesinin önlenmesidir. İkinci koşulu ise, gerici-faşist bir yönetime geçişe destek olabilecek nesnel koşulların yaratılmasıdır.

Demirel hükümeti, bu hedeflerine başlıca iki yoldan ulaşma çabasındadır. Birinci yol, emekçilerin anti-faşist, demokratik istemlerini geri bir düzeye çekmek, böylece anti-faşist hareketin ileri hedeflere yönelmesinin koşullarını geciktirmedir. Bu, hükümete "ılımlı" bir görünüm vererek, bugünkü AP hükümetinin faşist bir yönetime yeğlenmesini sağlamaya çalışarak yapılmaktadır. İkinci yol ise, anti-faşist kitle hareketinin başını çekebilecek demokratik güçlere, onların örgütlerine karşı "yasal" düzeydeki terörün artırılması ve böylece gerici-faşist bir yönetime geçişin zemininin kurumsal düzeyde de oluşturulması yoludur.

Bütün bunlar, demokratik, anti-faşist hedefler için mücadelede ana halka sorununu aydınlatmaktadır. Bu ana halka, mücadelenin hedeflerine devrimci bir içerik kazandırmak, diğer bir deyişle faşizmin sınıfsal ve maddi temellerini ortadan kaldırmaya yönelik köklü dönüşümlere doğru yönlendirmektir. Anti-faşist mücadelenin böylesi hedefleri geniş kitlelere mal edilebilmeli, kitleler bu hedefler doğrultusunda mücadeleye hazırlanabilmelidir

gündemin başında

Suskunluk

Bugünlerde demokratik hak ve özgürlüklere, demokratik kitle örgütlerine yönelen yeni saldırıları, tekelci, büyük sermayenin baskıların daha da artırılmasını isteyen bir dizi talebi izledi. Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu 141-142. maddelerin kabaran bir iştahla uygulandığı bugünlerde, bu maddelerin daha fazla işletilmesini, baskıcı yöntemlere daha da yönelinmesini istedi. TİSK yöneticilerinin talepleri, Ecevit döneminde başlatılan anti-demokratik uygulamalar ve bugün anahatları belli olan hükümet programı ile tam bir çakışma halinde.

Bugün iktidarda sermayenin has partisi AP vardır. AP'nin de faşist baskı ve uygulamaların kaynağı olan tekelci, büyük sermayenin talepleri doğrultusunda baskıcı bir politika izleyeceği tartışılmaz bir gerçektir. AP'nin bu politikasını nasıl gerçekleştirmek istediği sorusunu tartışmak da hiçbir biçimde bu gerçeği tartışılabilir kılamaz.

Ne var ki, kimi ilerici yazarlar bu tartışılmaz gerçeği inatçı bir körlükle yadsımakta ve son derece "vahim" sonuçlar doğurmakta olan değerlendirmeler yapmaktadırlar.

AP'nin tek başına hükümet kurarak yeni bir MC'ye yönelmemiş olması, kabinede kimi "sivri" isimlerin bulunmaması, kimi ilerici yazarlar için bir "umut" kapısı olmaktadır. Faşizm olgusunun *sınıfsal* olduğunu bir türlü anlayamayan ve işçi sınıfınca, emekçi yığınlarca kazanılmış olan hakların ve özgürlüklerin değerini gerçekte kavrayamayan böylesi yazarlar, demokrasiye yönelen ciddi bir saldırı karşısında bile kendilerine "umut" kapısı bulabilmektedirler.

Böyleleri, bugün Demirel'in "hesap adamlığını" hatırlamışa benzemektedirler. Daha dün "böyyük Türkiye" sözleriyle alay ettikleri Demirel'i, bugün gerçekten "büyük bir Türkiye" isteyen, bu nedenle geçmişten ders çıkarmasını bilerek MHP'ye prim vermeyecek olan, azimli bir kişi olarak görmeye ve göstermeye çabalayarak avunmaktadırlar.

Dahası, TİP Genel Başkanı Boran için 142. maddeden dava açılır, Türkiye'nin en büyük demokratik kitle örgütü olan TÖB-DER'in yöneticileri tutuklanır, Politika Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Aydın Engin 141 ve 142. maddelerin varlığından ötürü dört duvar arasına sokulurken; kapatılan dernekler listesine İGD eklenir, faşist cinayet şebekeleri için hiçbirşey yapılmazken, kendileri için "sevindirici" şeyler bulup oyalanabilmektedirler.

İşte bir örnek! Cumhuriyet Gazetesinde Mehmed Kemal şunları yazıyor:

"Beklendiği gibi sertlik yanlıları, lıyımcılar, faşizm özlemcileri hükümetin içinde yer almamışlardır... kabinede çok yakından, yıllar öncesinden tanıdıklarım vardır. Bunları görünce ne yalan söyliyeyim, sevincimi saklayamadım."

"Daha kötüsü olabilirdi" anlayışı üzerinde temellenen bu "sevinç"tir ki, yukardaki satırların yazarını, O'nun gibi daha nicelerini, demokrasiye yönelen tehlikelerin en somut belirtileri karşısında bile tam bir suskunluğa sürükleyebilmiştir.

Bu suskunluk ve bu "sevinç" ilk kez karşımıza çıkmamaktadır. Dün sıkıyönetim ilan edilirken "darbe gelebilirdi" diye teselli bulan, İstanbul'da 1 Mayıs gösterileri yasaklanırken kendilerini "hiç olmazsa İzmir'deki gösteriler yasaklanmadı" diye avutanlarn bugün de "sevindirici" şeyler bulup buluşturması hiç de şaşırtıcı değildir. Ve bu asla bir "iyimserlik" değildir. Her ne pahasına olursa olsun CHP'yi aklamaya" yönelen CHP pusulasına takılı bir şaşkınlığın, bir karamsarlığın ta kendisidir.

Suskunluklarından ötürü en ufak bir "üzüntü" duymayan böyle ilerici yazarların, her defasında da demokratik hak ve özgürlüklere yönelen baskı ve tehditler karşısında yapılabilecek olanları uzak bir geleceğe ertelediklerı görülmektedir. Bu kez de Demirel'e bir "ultimatom" vermekte, "MHP ye yaklaşırsan o zaman seninle mücadele ederiz" demektedirler.

Ya bugünden yapılacak olanlar? Yarın yapılmaya katkışılırsa hep birlikte "çok geç" denecek olanlar! O konuda ise tam bir suskunluk!

• neşet kocabıyıkoğlu

Hükümet programında neler var?

1. Anayasa'nın 123. maddesiyle getirilen olağanüstü haller ile ilgili tedbirlere ek olarak bir "fevkalade haller kanunu" çıkarılacaktır.

2. Anayasa'nın 136. maddesine uygun olarak Devlet Güvenlik Mahkemeleri'nin kuruluşu sağlanacak, böylece sıkıyönetimin kaldırılmasından sonra devletin temeline yönelik suçluların bu mahkemelerde yargılanmaları temin edilmiş olacaktır.

3. Ceza ve Usul Kanunları'nda yapılacak değişikliklerle özellikle toplu suç ve mesuliyet fikrini de öngörecek günün ihtiyaç ve şartlarına uygun ve adaletin süratle tecelli etmesi sağlanacaktır.

4. Sendika ve derneklerin politika ile uğraşmaları, bölücülük yapmaları, manevi destek sağlamaları önlenecektir.

5. Valilere daha geniş yetkiler tanınacaktır.

6. Sosyal ve kültürel amaçlı derneklerin politika yapmaları ve üyelerine maddi yardımda bulunmaları önlenecektir.

7. Toplantı ve gösteri hakkının kamu düzenini ihlal veya günlük hayati felce uğratması önlenecektir.

8. Polisin eğitim, disiplin ve moral bakımından güçlendirilmesi için gerekli tedbirler alınacaktır.

9. Polis Vazife ve Selahiyetleri Kanunu, örgütlü ve silahlı saldırılar açısından günün ihtiyaç ve şartlarına uyacak şekilde değiştirilecek, devletin demokratik otoritesini güçlendirecek tedbirler alınacaktır.

10. İcraya, kanunların verdiği yetkilerin kullanılmasını sağlamak amacıyla, Danıştay Kanunu'nda değişiklikler yapılacaktır.

11. İşgal altında bulunan kuruluşlar, işgalden kurtarılacaktır.

12. TRT Kanunu değiştirilecektir.

TİP, politik gelişmeleri değerlendirdi

• TİP BAŞKANLIK KURULU'NUN BİLDİRİSİNDE, GİZLİ FAŞİST İKTİDAR ODAĞI İLE ORTAYA ÇIKAN İKTİDARIN İKİLİ YAPISININ GİDEREK GERİCİ FAŞİST BİR YÖNETİMDE BİRLEŞMESİ SONUCUNU DOĞURMAYA YÖNELİK AP HÜKÜMETİ DAHA KURULMADAN YASAL ŞİDDETİN ARTAN BİR DOZDA UYGULANMAYA BAŞLADIĞINA DİKKAT ÇEKİLDİ.

• DİSK'İN YENİ BİR PARTİ KURMA GİRİŞİMİNİN, DİSK'İN SOSYAL - DEMOKRATLAŞTIRILMASI SÜRECİNİN POLİTİK PLANDA İFADESİ OLACAĞI BELİRTİLEREK, BUNUN HEM EKONOMİK HEM DE POLİTİK ALANDAKİ MÜCADELEYE ZARARLI OLACAĞI VURGULANDI.

• BİLDİRİDE, BİLİMSEL SOSYALİST, SOSYAL DEMOKRAT, İLERİCİ, YURTSEVER TÜM GÜÇLERİN İŞ VE GÜÇ BİRLİĞİ SORUNUNUN YAŞAMSAL ÖNEMİNİN BİR KEZ DAHA ORTAYA ÇIKTIĞI BİLDİRİLDİ.

Son politik olayları değerlendiren TİP Başkanlık Kurulu geçtiğimiz Salı günü bir bildiri yayınlayarak değerlendirmesini kamuoyuna açıkladı. Bildiride şöyle dendi:

"14 Ekim seçimleri sonrasında CHP hükümetinin istifasıyla AP hükümetinin kurulduğu güne kadar geçen yaklaşık bir aylık süre, geniş halk kitlelerini vedemokratik güçleri bekleyen daha zor ve çetin günlerin bir habercisi oldu. Devlet mekanizması içinde de yuvalanmış faşistlerin oluşturduğu ikinci iktidar odağı, seçim sonrasının elverişli ortamından da yararlanarak etkinliğini daha da artırdı. Diğer yandan, Olağanüstü Kurultay, CHP yönetiminin bugüne kadar izlediği, giderek teslimiyete varan uzlaşmacı politikasını, seçim sonuçlarının tüm uyarıcı niteliğine karşın, sürdürmekte devam edeceğini göstererek bu oluşuma katkısını esirgemedi.

"Yeni hükümetin, örtülü bir MC sayılıp sayılmayacağı yapay tartışması süredursun, Demirel, daha kabine listesini ilan etmeden, 'program ve icraat'ının ne yolda olacağını açıklamış bulunuyor. 'Devlet Güvenlik Mahkemeleri' ve 'Olağanüstü Durum' yasalarının çıkarılması ile 'İl İdaresi', 'Polis Vazife ve Selahiyetleri', 'Dernekler', 'Sendikalar', 'Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri' gibi zaten antidemokratik olan yasaları yeniden ve daha da antidemokratik, gerici doğrultuda değiştirmek, gelişen toplum yaşamında hukuki geçerliliği kalmamış bir takım antidemokratik hükümleri yeniden uygulanabilir kılmak ve sıkıyönetimi daha da genişleterek sürdürmek, bunlar arasında sayılabilir. Ayrıca, büyük, tekelci sermayenin ekonomik sıkıntılarına karşı ivedi gereksinimlerini karşılayıcı ve yabancı sermayeye daha geniş olanaklar tanıyarak emperyalizme bağımlılığı daha da artırıcı önlemler de programda unutulmamıştır. Askeri alanda ise "tashhütlere genel ifadesinin altında nelerin yattığını tahmin etmek güç değildir.

"22 aylık CHP yönetiminde, resmi iktidara karşın etkinliğini sürdüren ve önlenmesi için de ciddi hiçbir tedbirin alınmadığı gizli faşist iktidar odağı ile ortaya çıkan iktidarın ikili yapısının giderek gerici-faşist bir yönetimde birleşmesi sonucunu doğurmaya yönelik AP hükümeti daha kurulmadan aradaki boşluk döneminde bile yasal şiddetin artan bir dozda uygulanmaya başladığı görülmektedir. Dernek kapatmaktan başlayıp gazeteci tutuklanmasına, öğretmenlerin en büyük çoğunluğunu çatısı altında birleştiren bir ekonomik mücadele örgütü olduğu kadar, demokratik kitle örgütlerinin de önde gelen bir ögesi olan TÖB-DER yöneticilerinin ve kimi şube başkanlarının tutuklanmalarınakadar uzanan bir dizi eylem bunun örnekleridir. Hem de bu tutuklamalar, 141-142 gibi, gene Sıkıyönetim Mahkemelerince Anayasaya aykırılığının ciddi görülerek Anayasa Mahkemesi'ne gönderilen ve halen bu mahkemenin gündeminde bulunan maddelere dayanarak yapılmaktadır.

"Öte yandan, toplu sözleşmeler döneminin başlamasıyla birlikte büyük burjuvazi, kendisi için daha elverişli gördüğü bu koşullardan da yararlanarak, işçi sınıfına karşı yeni bir saldırının hazırlığı içindedir. Planlar yapılmış, stoklar ayarlanmış, lokavt, yani işçiyi topluca işten çıkarıp aç bırakma tebditleri şimdiden başlatılmıştır. Buna karşı, işçi sınıfımızın ekonomik mücadelesinde kazanılmış mevzileri korumak, gün günden yükselen enflasyon ve artan hayat pahalılığı ortamında belirli ücret düzeyini tutturabilmek dahi bir kat daha önem kazanmaktadır. Bu saldırı mutlaka göğüslenip püskürtülmelidir. Bunun yolu ise, mücadelede en geniş birliktelikleri ve olabildiği ölçüde en geniş demokratik, politik güçlerin desteğinin sağlanmasından geçmektedir. Bu, aynı zamanda demokratik toplumsal muhalefetin örgütlü direnişinin de önemli bir ögesini oluşturacaktır. Oysa, son günlerde açıklanan kararına göre, DİSK yönetiminin, sendikaların bu esas görevini bir yana bırakarak yeni bir parti kurmaya yönelidiği görülmektedir. "Birleştirici" olma iddiası altında bir girişimin gerçekte da yer alan bir "parti" kurmaktan başka anlamı yoktur. Bu da, öznel nedenler ne olursa olsun, nesnel olarak burjuvazinin niyet ve istemleri doğrultusunda, DİSK'in sosyal demokratlaştırılması sürecinin politik planda ifadesi olacaktır. Bu girişimle işçi sınıfı mücadelesinin iki ayrı alanı olan ve bundan dolayı da ayrı ayrı örgütlenme durumundaki ekonomik ve politik alanları birbirine karıştırılmaktadır. Ve her iki alandaki mücadele ve örgütlenmeye de zararlı olmaktan başkasonuç vermeyecektir. DİSK yöneticilerinin sorumluluğu, sendikal görevlerin gereği gibi yerine getirilmesindedir, bunu gerçekleştirmektir.

"Bu son girişimle birlikte, yukarda belirtilmeye çalışılan tablo tamamlanmakta, görüntü net olarak ortaya çıkmaktadır. Büyük burjuvazi, başta işçi sınıfımız ve ekonomik, politik örgütleri olmak üzere tüm demokratik güçlere karşı yeni bir saldırıya hazırlanmaktadır. Ancak bu istemin gerçekleşip gerçekleşmemesi yalnızca kendisine değil, demokratik toplumsal muhalefetin güçlülüğüne ve direncine, demokratik güçlerin işbirliğinin ölçü ve düzeyine de bağlıdır ve önümüzdeki dönemi asıl belirleyecek olan, egemen sınıfların bilinen niyet ve istemleri değil, demokratik güçlerin mücadele azim ve kararlılığı ile bu mücadeledeki düzey ve boyutları olacaktır.

"Bu durum, bilimsel sosyalist, sosyal demokrat, ilerici, yurtsever tüm güçlerin iş ve güç birliği sorununun yaşamsal önemini bir kez daha ortaya koymaktadır. Ve de bu sorunu çözecek olan, sadece özlem ve iyi niyet değil; ikeli tutum ve buna bağlı, kararlı adımlar olacaktır. Yineleyelim: Örgütlü birleşik bir halkı hiçbir kuvvet yenemez, örgütlü birleşik güç yenilmez!"

ILIMLI HÜKÜMET VE TEMEL YANILGI

14 Ekim seçimlerinden hemen sonra çeşitli çevrelerde başlayan bir tartışma, AP'nin hükümeti kurmasından sonra da sürdürülüyor. Tartışma, AP azınlık hükümetinin niteliği, hangi görevleri başarmaya aday olduğu ve bu görevleri başarması için hangi politik koalisyonları tercih etmesi gerektiği üzerinde sürdürülüyor. "Çeşitli çevreler" içinde, Hürriyet, Milliyet gibi gazetelerin yanısıra Cumhuriyet ve yazarları da bulunuyor. Tekelci büyük burjuvazinin liberal sözcüleriyle birlikte CHP'li yazarlar hükümet sorunu üzerindeki bu tartışmada bazı temel noktalarda anlaştılar; ve şimdi bu temel anlaşma noktalarının gerçekleştirilmesi için ısrarlı bir çaba içine girdiler.

Sözünü ettiğimiz çevreler, MHP ve MSP'nin koşulsuz desteğini almış olsa da, bu partiler hükümet içinde yeralmadıkları için, AP azınlık hükümetinin "liberal" bir niteliği olduğunu; ekonomik ve politik sorunlara "demokratik" çözümler getirebileceğini; zaten bir azınlık hükümetinin kurulmuş olmasının da "demokrasimizin" olgunluğunu gösterdiğini ve bunlara ek olarak da, AP'nin bu görevlerini "demokratik" bir biçimde yerine getirmesi için MHP ve MSP'nin değil, CHP'nin desteğini alması gerektiğini ve CHP'nin de bu koşullarda AP'yi desteklemekten başka bir yolu olmadığını öne sürüyorlar.

Bu görüş birliği içinde, örneğin Mümtaz Soysal, *"Bütün belirtiler, 'CHP destekli bir azınlık hükümeti' formülüne doğru kaymanın kaçınılmazlığını ortaya koyuyor..."* dedikten sonra, hükümete doğru olacak destek kaymasının otoriter, sınırlı bir demokrasi, "örtülü faşizm" yönünde mi, yoksa demokratik özümler yönünde mi olacağı sorusunun nasıl yanıtlanması gerektiğini de açıklıyor. Soysal, AP ve CHP'nin, IMF, AET ile ilişkiler; işler, Kıbrıs ve Ege sorunları ve DGM'lerin kurulması gibi konularda ortak noktalarda buluşabileceklerini de söylüyor ve bu anlaşmanın yollarını gösteriyor. Gene Milliyet'in bir başka köşesinde şunlar deniyor:

"CHP, siyasal iktidardan gitmiştir.

CHP-AP işbirliğine ilk adımlar

Ama bu demek değildir ki, dünya görüşünü 'demokratik sol' olarak ilan eden tarihsel partinin toplum önündeki bütün sorumlulukları da sona ermiştir."

- "Demirel hükümeti, 'bütün Türkiye' nin hükümeti' olmak zorundadır."

- "Demokratik hak ve özgürlükleri korurken, yepyeni demokratik gelenekleri yaratıcı bir biçimde sürdürmek de olasıdır."

- "Demirel'in deneyi, yeni dönemlerde gerçek notu ve güvenoyunu, ancak bütün toplumun çok daha güzel yarınlar adına duyduğu özlemlere getirebildiği olumlu karşılıklar ölçüsünde alacaktır."

Sıraladığımız bu görişler, birçok ilerici, demokrat yazarı da içine alan, önemli bir yanılgıyı özetlemektedir. Yanılgının bir ucundan, "aslolan devletin devamıdır" sözleriyle Ecevit tutuyor. CHP'nin, yukarda üzerinde durduğumuz yaygın ve önemli yanılgının içinde olması, sorunun ciddiyetini daha da artırıyor.

AP azınlık hükümeti hangi koşullarda gündeme girmiş bir hükümettir ve hangi özelliklere sahiptir. Sözü edildiği gibi AP hükümeti "liberal" bir hükümet midir? Bugüne dek gerici-faşist muhalefetin önünde yeralmış, faşist partiyi sürekli kollamış, faşist terörü gözden kaçırmak için elinden geleni yapmış olan AP'nin birdenbire liberal bir parti niteliğine bürünüvermesi olanaksızdır. AP, terörün ardına sığınarak, faşizme açılan bir yönetimi gündemde tutmaya çalışan bir partidir ve bugün kurduğu azınlık hükümetini de aynı özlemleri doğrultusunda kullanmaya çalışacaktır. Bu arada, AP'nin "liberal" bir görünüm içinde olmaya özen gösterdiği de elbette gözden kaçmamaktadır. Oluşturulan Bakanlar Kurulu üyelerinin seçiminde de, MHP ile açık işbirliği yaptığı bilinenlerin yeralmaması bu görünümü kurtarma çabalarının bir parçasıdır. Hükümetin "ılımlı" bir görünümü olmasının, daha kurulur kurulmaz geniş bir kamuoyunu karşısına almamasını sağlayacağını Demirel iyi bilmektedir.

Ne var ki, bu "ılımlı" görünümün, ardından ne tür baskıcı bir yönetim getireceği de şimdiden ortaya çıkmış durumda. Daha ilk günlerden ortaya çıkan bir dizi baskı uygulaması da gösteriyor ki, AP hükümeti iktidar olanaklarını kullanarak, yasal bir terör ağı içinde ilerici, demokratik örgütleri, yayın organlarını, demokratik hak ve özgürlükleri bastırma yoluna gidecektir. Hükümetin yapmayı düşündüklerine gözatıldığında da bu uygulamaların neler olacağını anlamak mümkündür. Görünümlere bel bağlayanların Demirel'in bu açıklamalarına kulak vermelerinde yarar vardır. AP hükümetinin niteliğini gösteren onun Bakanlar Kurulu bileşimi ya da başka yanıtıcı görünümler değil, programıdır. Hükümet programında "fevkalade hal yasası" adı altında, politik özgürlüklere açık saldırı niteliğinde birçok yeni yasanın çıkartılmasının yanısıra DGM'lerin yeniden kurulması da yer alıyor. Bu arada, emniyet örgütünün daha "etkinleştirilmesi" için de önlemler alınacağı belirtiliyor. AP gibi faşizm uzlaşmacısı bir partinin bu önlemlerle nasıl bir yönetim oluşturmaya çalışacağı çok açıktır. CHP'ye ve birçok demokrat yazarın nerdeyse bu kez de AP'yi "umut" olarak gösterme yanılgılarına karşın, çok açıktır... CHP, AP'yi destekleyip onun iktidar olmasını kolaylaştırarak "muhalefet" yapmayı ve bu yolla AP'yi yıpratmayı düşünüyorsa bunun kendisi ve tüm demokratik güçler için oldukça tehlikeli bir politika olduğunu da söylememiz gerekir.

CHP ile AP arasında kurulmaya çalışılan ve tekelci burjuvazinin istemleri doğrultusunda, giderek "geniş tabanlı" bir iktidarı da kuşkusuz gözeten bu politika, ilerici-demokratik güçleri hedef seçmektedir.

Ne var ki, CHP'nin gerici-faşist partilerin dümenini döndürme çabaları ve AP hükümetinin baskıcı iktidarı, ilerici-demokratik güçleri karşısında bulacaktır. İşçi ve emekçi kitleler kendilerini hedef alan bu ciddi, temel yanılgıların gerçekleştirilmesine izin vermeyeceklerdir.

Faşist tırmanışta yeni basamak

FAŞİST TIRMANIŞIN YENİ BASAMAĞINI, "YASAL" TERÖR ARAÇLARININ GÜÇLENDİRİLMESİ, ANTİ-DEMOKRATİK BASKI YASALARININ UYGULAMASININ GENİŞLETİLMESİ VE YENİ GERİCİ, FAŞİST YASALARIN ÇIKARILMASI OLUŞTURMAKTADIR. BUNA KARŞI GÖREV, DEMOKRATİK OLANAKLARINI SONUNA DEK KULLANIP GENİŞLETMEYİ HEDEF ALMAKTIR.

Ecevit hükümetinin istifasıyla birlikte anti-demokratik, gerici baskı ve uygulamaların hızında bir sıçrama görüldü. Bu gelişme, doğal olarak Demirel'in azınlık hükümetinin kurulmasıyla birlikte daha da belirginleşti ve ülkemizde faşist tırmanışın yeni bir basamağını belirleme olanağı verdi.

Türkiye İşçi Partisi Genel Başkanı Behice Boran'la MYK üyesi Dinçer Doğu'nun, seçim kampanyası sırasında radyo-TV'de yaptıkları konuşmalar nedeniyle ve 142. maddeyle 1402 sayılıyasaya dayanarak İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı tarafından ifadelerine başvuruldu. Öteyandan 5 Kasım günü İlerici Gençler Derneği'nin Genel Merkezi'yle tüm şubeleri yine İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı tarafından kapatıldı.

9 Kasım günü Politika gazetesi Genel Yayın Müdürü Aydın Engin'in tutuklanmasının ertesinde, 10 Kasım günü de TÖB-DER'in 6 MYK üyesiyle 11 şube başanı tutuklandı. Diğer 5 MYK üyesi ve 14 şube başkanı hakkında da gıyabı tutuklama kararı bulunduğu açıklandı. Geçtiğimiz Perşembe günü ise, daha önce Aydın Engin'le birlikte gözaltına alınıp serbest bırakılan Politika Yazı İşleri Müdürü Temel Kayaş tutuklandı. Bu arada çeşitli sendikalarla demokratik kitle örgütleri şubelerinin arama, kapatılma gibi baskılarla karşılaşması birbirini izledi.

Bu gelişmeler, gericiliğin son günlerde açıkça "yasa-dışı" faşist terörün yanında, "yasal görünümlü" teröre ağırlık vermeye yöneldiğine ilişkin saptamayı doğrulamaktadır. MHP gibi vurucu güçler aracılığıyla yürütülen faşist terör, demokrasi güçlerinin mücadelesine karşı alınması tasarlanan sözümona "kesin" önlemlerin yerini tutamamaktadır. Gericilik, demokrasi güçleri üzerindeki baskı aygıtını mümkün oldğunca uzun süreli tutabilmek için, bunu yeni gerici, anti-demokratik yasa tasarılarıyla ve mevcut yasaların daha ağır uygulanmasıyla birleştirme çabasındadır. Daha Demirel hükümeti kurulmadan bu amaca yönelik girişimler su yüzüne çıkmış, Demirel hükümetinin başlıca işlevinin de bu uygulamaları sürekli kılmak ve yenilerine zemini hazırlamak olduğu belli olmuştur.

Anti-demokratik baskı yasalarını işleterek ve yenilerini uygulamaya sokarak seçilen ilk hedef, hiç kuşkusuz demokratik hak ve özgürlüklerin kullanılmasını engellemek, giderek bunları fiilen ve "hukuken" de ortadan kaldırmaktır. Bu, demokrasi güçlerinin, ellerindeki olanakları daha bugünden sonuna kadar kullanma konusundaki kararlılıklarının ve yeni demokratik hedefler için mücadeleye girme bilinçlerinin taşıdığı yaşamsal önemi ortaya koymaktadır.

Türkiye İşçi Partisi Başkanlık Kurulu bildirisinde de vurgulandığı gibi, "önümüzdeki dönemi asıl belirleyecek olan, egemen sınıfların bilinen niyet ve özlemleri değil, demokratik güçlerin mücadele azim ve kararlılığı ile bu mücadeledeki düzey ve boyutları olacaktır."

DİSK'in partileşme girişimi

Birliğe karşı birlik çağrısı

8-9 Kasım tarihlerinde toplanan DİSK Genel Yönetim Kurulu sonunda yapılan açıklamada DİSK tarafından "solun birliğini sağlayacak" bir partinin kuruluş çalışmalarının belli bir düzeye geldiği ve "bir siyasal örgütlenme ve birlik oluşturma çalışmalarını yürütmek ve siyasal birliğin programı ve ilkelerini saptamak üzere DİSK Genel Başkanı Abdullah Baştürk'ün başkanlığında bir komisyonun kurulmasının kararlaştırıldığı" belirtildi.

Uzun bir süreden beri varolan söylentilerin kesinlik kazanmasına yol açan bu açıklama aynı zamanda birçok tepkiyi de oluşturdu. Birlik adına yola çıkarak birliği bilimsel sosyalist güçler dışındaki ellere teslim etme anlayışının altında yatan temel mantığın, böylece "birliği yaratmaktan çok yeni bir sahte umut yaratmak" amacını taşıdığı açıkça ortaya çıktı.

DİSK tarafından başlatılan yeni bir parti kurma girişimi, en başta DİSK'e bağlı sendikaların tepkisine yol açtı. Tek-Ges-İş Sendikası yaptığı açıklamada, bu girişime karşı çıkarak; DİSK'in önünde duran temel görevin parti kurmak olmadığına, asıl görevin antifaşist eylem birliğinin oluşturulmasına katkıda bulunmak olduğuna dikkati çekti.

Maden-İş Başkanı Kemal Türkler ise yaptığı açıklamada DİSK'in bir ekonomik örgüt olduğunu ve böylesi bir girişim için yasal olanak bulunmadığını; ve basında çıkan haberlerin yanlış olduğu kanaatini taşıdığını belirtmekle yetindi.

13-14 Kasım tarihlerinde toplanan DİSK'e bağlı Tekstil Sendikası Genel Yönetim Kurulu tarafından yapılan açıklamada ise şöyle dendi:

"Sendikaların asıl işlevleri ekonomik mücadele alanında ortaya çıkmakla birlikte sınıf ve kitle sendikaları politik mücadele alanında da yerine getirmeleri gereken görevlerle karşı karşıyadırlar. Sendikaların bu politik mücadelelerinin sınırlarını, mücadele gündeminin dayattığı zorunluluklar belirlemekle birlikte, asıl belirleyici unsur, sendikal bir örgütlenme olmalarıdır. Sınıf ve kitle sendikalarının politika ile, politik sorunlarla ilgilenmeleri doğal, hatta kaçınılmazdır. Ne var ki, bir sendikal örgütün politik örgütmüşçesine davranması ve bu anlamda politik karar üretmesi olanaksızdır." Tekstil İşçileri Sendikası, konuya işçi sınıfının bilimi ve tarihsel boyutları içerisin de bakmaktadır. İşçi sınıfımızın sosyalizmi hedefleyen politik örgütlenmesi 1920'lerden bu yana süzülüp gelmektedir. Bu mücadelenin, yeniden ve bilimsel sosyalist platformun dışında, başka düzeylerde başlatma çabaları, işçi sınıfımızın çıkarları bakımından onaylanması olanaksız bir girişimdir".

Tekstil sendikası açıklamasında, parti kurma girişiminin DİSK'in boyunu aşan bir girişim olduğu ve asıl sorunun antifaşist cephe birliğinin sağlanması olduğu da belirtildi.

Yine DİSK'e bağlı Sosyal-İş Sendikası Merkez Yürütme Kurulu tarafından Çarşamba günü yapılan açıklamada ise şu noktalar belirtildi:

"Sendikamızda DİSK'ten resmi bir yazı ile herhangi bir bildirim gelmemiş olmasına karşın, basın da çıkan ve tekzip edilmeyen haberlere göre DİSK Yönetim Kurulu, DİSK'in yeni bir 'sol' parti kurmasını kararlaştırmış bulunmaktadır.

"Bu durumu değerlendiren Merkez Yürütme Kurulumuz;

1. Öncelikle, işçi sınıfımızın ekonomik-demokratik üst sendikal örgütü konfederasyonumuzun parti kurma konusunda Yönetim Kurulunun resmi gündemine alarak bir kurul kararı biçimine dönüştürmesini yetkisi dışında olduğunu belirtir. Ve, böyle bir girişimin, özel istem ve niyet ne olursa olsun anorko sendikalist bir tutum ve davranış, bilimsel sosyalizmin mahkum ettiği bir sapma olduğuna işaret eder.

2. Bu gün işçi sınıfımızın politik örgütlenmesinde gündemde ve güncel olan konunun, işçi sınıfımızın "bilimsel sosyalist politik örgütlenmesinin" tekleşmesi, tek siyasal örgüt haline dönüştürülmesi olduğunu belirtir. Tekleşmenin gerçekleşememiş olmasının getirdiği sorunlar vardır.

3. Merkez Yürütme Kurulumuz, bu sorunların varlığından kalkarak ve bu sorunu çözmek adına veya bu sorunları bahane ederek, yeni bir "sol" parti kurma girişiminin 'bilimsel sosyalist' politik hareketin önüne yeni bir engel koymaktan ve şikayetçi olunan 'bölünmüşlüğü' artırmaktan başka bir anlam taşımadığını, taşımayacağını vurgular.

.....

Bu gelişmeler karşısında 15 Kasım günü yeni bir açıklama yapmak durumunda kalan DİSK Yürütme Kurulu, "parti kurma girişiminin çeşitli çevrelerce yanlış anlaşıldığını" ileri sürerek, "DİSK'in işçi sınıfının birliği yolunda oluşturulacak bir siyasi parti için çeşitli örgüt, eğilim ve kişilerle görüşmeler yaparak varılan sonuçları değerlendirdikten sonra somut adımlar atma kararında" olduğu belirtildi. Ancak bu son açıklama da, daha önceki açıklamayı yadsımak bir yana teyid eden bir anlam taşımaktaydı.

DİSK tarafından sürdürülen "partileşme" çalışmaları, yine DİSK'e bağlı bazı sendikalar tarafından belirtildiği gibi, birlik amacıyla bağdaşmayan bir anlayışın işçi sınıfının sendikal hareketi içinde sürdürülmesi anlamını taşımaktadır. Türkiye İşçi Partisi Başkanlık Kurulu'nun da belirttiği gibi, DİSK yönetiminin, sendikaların esas görevlerini bir yana bırakarak yeni bir "sol" parti kurma girişimi özünde DİSK'i sosyal demokratlaştırmaktan öte bir anlam taşımayacaktır. Bu da büyük burjuvazinin yeni saldırılarında işçi sınıfı cephesinin önemli bir gedik vermesi olacaktır.

CHP "sol kanadı":
Kurultay'dan sonra kurultay

CHP içinde "sol kanat" adıyla anılan gruba mensup 34 parlamenter geçtiğimiz Perşembe günü ortak bir açıklama yaparak, son günlerde demokratik kitle örgütleri, basın kuruluşları vetemsilcileri ve özellikle TÖBDER ve yöneticileri üzerindeki baskıları kınayarak, "çağdaş demokrasinin ülkemizde yerleşmesi ve yaşanır duruma gelmesine kadar savaşımın sürmesinin kaçınılmaz olduğunu" vurguladılar.

"TÜSDER, Halkevleri, POL-DER, ilerici-devrimci kadın ve gençlik örgütleri gibi demokrasi savaşımında yeri olan kuruluşların sudan nedenlerle kapatıldığına" değinen CHP'li parlamenterler, "hele parti liderlerinin soruşturmaya uğraması ve tutuklanması demokrasimiz açısından endişe vericidir" dediler. CHP'li parlamenterler, TÖB-DER Genel Başkanı'yla yöneticilerinin tutuklanması üzerine şu görüşleri belirttiler:

"Demokrasinin doğal kuruluşları olan demokratik kitle örgütlerinin yöneticilerinin suçlulukları kesinleşmeden tutuklanmaları söz konusu örgütler üzerinde baskı kurmak, işlevlerini kısıtlamak amacına yöneliktir."

CHP'li 34 parlamenterin açıklamasında dahasonra şöyle dendi: "İlericilerin, demokratların ve yurtseverlerin verdiği demokrasi mücadelesini sürekli engellemek, tarih boyu mümkün olamamıştır."

CHP'li parlamenterlerin bu çıkışı, hiç kuşkusuz CHP'nin de tabanında yer alan, hatta 14 Ekim seçimlerinde CHP'ye sırt çevirme tercihini yapan emekçilerin eğilimini ve tepkilerini yansıtmaktadır. Bu açıdan olumlu, ileriye dönük bir gelişmedir. Ne var ki, bu tepkinin hedefi aynı zamanda CHP merkez yönetimidir. CHP merkez yönetimi, hem sözkonusu anti-demokratik baskıların yolunu açma işlevini üstlenmiştir; hem de AP hükümetiyle birlikte hızlanacağı belli olan bu gelişmelerin karşısında, 'hükümette işbirliği' gerekçesine dayanarak kesinlikle saf tutmaktan kaçınmaktadır.

CHP'nin Olağanüstü Kurultayı sırasında, Ecevit'in TÖB-DER Genel Başkanı'yla ilgili sözleri karşısında bile sessiz kalan "sol kanat" mensuplarının, geç te olsa anti-demokratik tertiplerin karşısına çıkmaları sevindiricidir. Beklenen, önümüzdeki günlerde de asıl olan tutarlılığın gösterilmesidir.

Gençlik gelecek gelecek sosyalizm

Genç Öncüler dünya gençlik ve öğrenci haftasını antifaşist bir kampanyaya dönüştürdüler. Altta Genç Öncüler gençlik hareketinin şehitlerini selamlıyor...

10 Kasım'da başlayan Dünya Gençlik ve Öğrenci Haftası'nın Genç Öncü tarafından yürütülen kutlama çalışmaları sürüyor. Hafta, 10 Kasım günü Genç Öncü Genel Başkanı Abdurrahman Atalay'ın düzenlediği bir basın toplantısıyla başladı. Atalay konuşmasında DDGF'yi ve dünyada bugün eriştiği konumu vurguladı. DDGF'nin barıştan yana verdiği büyük mücadeleleri özetledi. Dünyada, kapitalist ve sosyalist sistemlerdeki gençlerin mücadelelerini birleştiren yanın barış için savaş olduğunu belirten Atalay, Türkiye'de içine girilen ortama değinerek, baskıların, yasal olmayan girişimlerin yoğunlaştığına dikkati çekti, haftayla ilgili programlarını açıkladı.

Aynı saatlerde Genç Öncü Genel Sekreteri Mesut Vural başkanlığında bir delegasyon TİP Genel Başkanı Boran'ı ziyaret ederek "Yaşamınız Onurumuzdur" yazılı bir şilt verdi.

11 Kasım günü Ankara başta olmak üzere tüm yörelerde bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm şehitlerinin mezarları ziyaret edildi. Ankara'da Serdar Alten ve Hürcan Gürses'in mezarları başında konuşan MYK üyesi Gürbüz Özaltınlı, mücadele hedeflerini vurguladı, gençlik hareketinin durdurulamayacağını belirtti. Kitlesel katılımın olduğu ziyarette içlerinde, Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan ve Ulas Bardakçı da olmak üzere gençlik şehitlerinin başlarında saygı duruşları yapıldı.

11 Kasım günü İzmir'de düzenlenen "gençlik koşusu" ise katılanların ve çevrede bulunanların çabalarıyla antifaşist bir kitle eylemine dönüştü. Pankartlarla, sloganlarla, İzmir'de faşizme geçit verilmeyeceği vurgulandı. İzmir'deki nin benzeri koşular pek çok yerde de aynı coşkuyla yapıldı.

12 Kasım'dan başlayarak Genç Öncü şubelerince yaygın bildiri ve el ilanı dağıtıldı. Caddelere ve meydanlara pankartlar asıldı, afişleme başlatıldı. Bunların tümünde işlenen iki temel konu, "gençlik gelecek, gelecek sosyalizm", "yaşasın gençliğin ulusal ve uluslararası birliği, yaşasın DDGF" oldu.

13 Kasım günü İstanbul ve İzmir başta olmak üzere pek çok bölgede gençlik sorunlarının tartışıldığı paneller düzenlendi. Panellere, alanlarında saygınlık kazanmış pek çok bilim adamı, öğretim üyesi katıldı.

14 Kasım'da Genç Öncü Ankara Şube Yönetim Kurulu, başkent belediye başkanlığını ziyaret ederek, gençliğin istemlerini içeren bir deklarasyon verdi. Diğer yörelerde de benzeri bildiriler, belediyelere verildi.

15 Kasım günü, hafta nedeniyle açılan resim, afiş, fotoğraf, desen yarışması ödülleri açıklandı. Katılan ve ödül kazanan yapıtlar İstanbul Sinamatek'inde sergilenmeye başlandı.

YÜRÜYÜŞ'ün yayına hazırlandığı ana kadar yürütülen bu çalışmalarda yaygın bir karşı engelleme "kampanyası" da gözlenmekteydi. Pek çok Genç Öncü üyesi gözaltına alındı, Şubeler için soruşturmalar açılacağı duyuruldu. Hiç bir yasal nedene dayanmaksızın 18 Kasım'da yapılacak olan mitingin olduğu Bursa Genç Öncü Şube Başkanı'nın gözaltına alınması da "ilginç" uygulamalar arasında yer aldı.

Genç Öncü 15 Kasım tarihli basın bülteninde bu baskılara değinerek, "demokratik haklarımızı kullanmaktan hiç bir güç alakoyamayacaktır" dedi. Aynı açıklama, haftanın, değişik çalışmalarla süreceğini ve 17'sinde İzmir'de yapılacak kitlesel toplantıyla sonuçlanacağını duyurdu. İzmir'de yapılacak toplantıda, Genç Öncü'yle İşçi Kültür'ün ortaklaşa sergileyecekleri bir kurgu, Timur Selçuk, Zeliha Berksoy, Yusuf Dağüstün yeralmakta ve Türkiye İşçi Partisi Genel Başkanı Behice Boran'ın da konuşma yapacağı belirtilmektedir.

Genç Öncü tarafından hafta öncesinde belirtildiği gibi yığınsallık ve görkemlilik içinde geçen Dünya Gençlik ve Öğrenci Haftası'yla ilgili diğer bilgiler dergimizin gelecek sayısında da yeralacaktır.

NOT...

AP – CHP işbirliği mi?

Ciddiyetsizlik ve düzeysizliğin ciddi bir düzeye eriştiği hallerde - ki bu yeni değil - yapılan iş genellikle eski dille kerrat cetveli, yeni dille çarpım tablosunu, belli bir güfte ile tekrarlamanın üstüne çıkmıyor. Sorun artık, ezberlenen şeyin, tek düze bir melodiyle tekrarlanmasından ibarettir.

Politikada ise, eğer 'sol' adına yapılıyorsa, mesele, ezberlenen terminolojinin müzik notalarının "sol' ayağından tek düze okunmasına kalır. Örneğin:

– Türkiye'nin somut koşulları!
– İşçi sınıfı bilimi!
– İşçi sınıfı ideolojisi!
– Cephe ve eylem birliği!.. vb...

Çarpım tablosunu baştan sona bir çırpıda okuyan çocuğa "matematiği iyi biliyor" demezler. Çocuk sadece ezberini başarıyla tamamlamıştır. Ama o çocuk, çarpım tablosunun içine sövgüler karıştırırsa, o zaman iş, yapılan ezberi de aşar.

* * *

Şimdi gelelim son gelişmelere.

CHP'nin hiç de yeni olmayan sağa çekilişinin son olağanüstü kurultaydan sonra AP ile gizli-açık işbirliği aşamasına vardırıldığı görülmektedir.

Ecevit'in geçtiğimiz hafta Demirel ile yaptığı 5 saatlik "envanter' görüşmesi, sonuçlarını, bugünden yarına daha da ağırlaşarak vereceğe benzemektedir.

Sosyal demokrat ihanet sayfalarına yeni bir ilavedir bunun adı. Acaba Ecevit neler söylemiş, hangi güvenceleri vermiştir ki Demirel'e, AP Genel Başkanı daha dün. olmadık hakaretlerle soyadlandırdığı siyasi rakibinin adını her anışta başına "Sayın" eklemeyi ihmal etmemektedir.

Sol'u ezmenin karşılığında AP'den istenen, MHP'yi biraz daha az kollaması mıdır, Pazarlık? Bu yoldaki haber ve belirtiler birbirlerini tamamlıyorlarsa, sormak gerek.

CHP Genel Başkanı Bülent Ecevit, hangi hak, hangi yetki ve yüzle "solun tırpanlanmasını' pazarlık masasına sürebilmektedir?

TÜB-DER yöneticilerinin tutuklanması, İGD'nin kapatılışı, yazıişleri müdürleri ve gazetecilerin birbiri ardısıra içeri alınmaları öyle rastgele uygulamalar olmasa gerektir.

Gelişmelerin karanlığından sızan sinsi ışıkların aydınlığında gizli-açık bir AP-CHP işbirliğine gidildiğini ve bunun da "demokrasinin gelişmesine güzel bir örnek" adıyla yapıldığına tanık oluyoruz.

Ortalığı birden bire zahiri bir "demokrasi" aşkı kaplamıştır.

1965'lerde Bakanlar Kurulu'nda ve yetkili masa toplantılarında nelerin konuşulduğu henüz unutulmamış ve sahipleri tarafından da tekzip edilmemiştir.

1965'lerde gelişen işçi sınıfının politik hareketine karşı Cevdet Sunay, İçişleri Bakanı Faruk Sükan ve MİT Müstaşarı Fuat Doğu sacayağıyla oluşturulan "solu sağa kırdırma" tezgahları devlet politikası olarak "demokrasi" için yapılmamış mıydı?

Olayı, o günlerde TİP Milletvekili olarak yaşayan Çetin Altan ile gazeteci Teoman Erel, geçenlerde gazete sütunlarında tekrar yazmışlardır. Sacayağından ses çıkmamıştır. Faruk Sükan, kulislerde, bu yazıları kendisine hatırlatanlara sadece gülerek karşılık vermiştir. CHP ağırlıklı hükümetin 'Halkçı Sükan"ı bu sayfalarda yargılanırken, Sükan'ın "yolsuzluklara karşı amansız bir mücadele verdiği" savunulmuştu.

Aynı rol, bugün daha değişik ve boyutlu anlamlarla Ecevit tarafından oynanmaktadır ve bu rol kendisine rızası içinde oynattırılmaktadır..

Ecevit, emperyalist batının kendisinden tamamen yüz çevirmemesini sağlamak için bugün kendisi adına çok ağır bir yargının tezgahına uzanmaktadır.

Bu gelişmelerin, imzalanması için iki ay süre kalan "Türk-Amerikan Savunma İşbirliği Anlaşması"na eş zamanlı düşmesi raslantı mıdır?

Hemen bunun yanı başında, Amerika ve Avrupa'daki yamağı Federal Almanya tarafından dayatılan nükleer başlıklı Pershing-2 ve Cruise füzelerinin Türkiye'ye yerleştirilmesi çabalarıyla, AP-CHP yakınlaşması arasında hiç mi ilgi yoktur?...

İran'daki ve Ortadoğu'daki gelişmelerin, emperyalist sisteme verdiği sancının, Türkiye'de atılacak kör düğüme uzanması hangi iç politik gelişmeler ağını örmektedir?

İç politik tabloya bakıp, "AP acaba güvenoyu alır mı, almaz mı? Alırsa ne kadar dayanır? Acaba ondan sonra CHP-MSP kurulur mu" şeklindeki mantıklar mahkumiyet ve teslimiyetlerini topluma yaymaktan başka ne iş görmektedirler acaba?

Görünen durum ağır bir tablodur. Bu tablo, 14 Ekim sonuçlarının sağa çekilen ivmesiyle yakından ilgilidir. CHP'ye küsüp sandığa gitmeyen oyları mutlak "sol" sayıp, sağa çekilmeyi gözden kaçırmak kimin ekmeğine yağ sürmektedir acaba? Ve ayrıca 14 Ekim' de herşeye karşın CHP'ye atılan oy' lar, AP'ye gizli-açık destek olunması için mi atılmıştır?

Nesnel olarak böyle değil midir?

Bilimsel sosyalistler, nesnel durumların üzerine cesaretle yürürken, mezarlıkta şarkı söylemeyi marifet mi sayacaktır?..

Ferhat Gün

Atom Füzelerine kar

Orta Avrupa'da askerlerin ve silahların azaltılması konusundaki görüşmeler altı yıldır devam ediyor. Bu uzun diplomatik maratonun önüne çıkan pekçok engelin ortadan kaldırılması için tüm koşullar olduğu halde herhangi bir ilerleme görülemiyor.

Asker İndirimine ilişkin NATO'nun tasarılarını gözönünde bulunduran Varşova Paktı ülkeleri, geçen yılın Haziran ayında silahlı kuvvetlerin iki aşamada azaltılmasını kabul ettiler. Bunun sonucunda, her iki blokun silahlı kuvvetler sayısının genel "tavanları", kara orduları için 700 bin olmak üzere 900 biner kişi olarak saptanabildi. Birinci aşamada sadece SSCB ve ABD'nin askerlerinin, toplam sayılarına orantılı olarak azaltılması sağlandı. Aynı zamanda SSCB'nin 1000 tankının, ABD'nin ise nükleer savaş başlıklarının yedide birinin ve bu başlıkları taşıyacak araçların bir kısmının geri çekilmesini öngören, silahların seçimli olarak indirimine ilişkin öneri ileri sürüldü.

ABD ve Federal Almanya Cumhuriyeti yöneticilerini, Varşova Paktı'nın önerilerini, "gerekli doğrultuda atılmış yapıcı bir adım", "görüşmeler için önemli bir temel" gibi sıfatlarla nitelendirdiler. Ama bunlar sadece sözde kaldı. Pratikte ise NATO üyesi delegeler, yazıcılardan aşçılara kadar Varşova Paktı ülkelerinin asker sayısı üzerinde "rakam oyununa" hız verdiler. Oysa "tavanların" belirlenmiş olması, bu tartışmaları temelsiz hale getirmişti. Diğer somut önerilere de yanıt verilmedi. Her iki blokun da, görüşmelerin devam ettiği sürece kendi asker sayısını sınırlandırması önerisi de reddedildi. Tam tersine ABD, Avrupa'daki askerlerinin sayısını 17 bin kişi artırdı. Federal Almanya ve Büyük Britanya ise kara ordularının savaşçı kadrosunu güçlendirdiler. Bütün bunlar, Sovyetler Birliği'nin, askeri birliklerini bir kişi ya da bir tank bile artırmadığı bir sırada oldu.

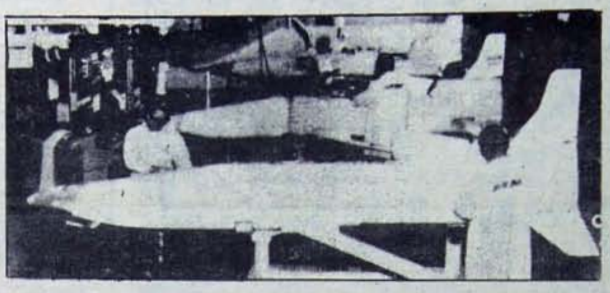

Atlantik topluluğu üyeleri, Varşova Paktı'nın önerilerini reddederken özel olarak kanıt gösterme zahmetine bile girmediler. Örneğin, Varşova Paktı'na üye ülkeler Politik Danışma Komitesi Bükreş Konferansı'nın Helsinki anlaşmasına taraf ülkelerin birbirine karşı nükleer silahı ilk olarak kullanmama konusunda bir antlaşma imzalanması önerisi de kabul edilmedi. Çünkü sadece nükleer silahlar söz konusuydu.

Ama geleneksel silahlarla ilgili öneriler de, "nükleer üstünlük" bahanesiyle reddediliyordu.

İşte şimdi Viyana'daki Karşılıklı Kuvvet İndirimi görüşmelerinin 19. oturumu sırasında ve bu görüşmeler çevresinde bir tür "saçmalık" tiyatrosu oynanıyor. Sovyetler Birliği, bir süre önce 20 bin askeri görevlisini ve bin tankını ADC'den tek yanlı olarak geri çekeceğini açıkladı.

NATO ise bu kararı, anlamsız, "içerikten yoksun bir jest" olarak ilan etmeyi yeğledi. Oysa bu çıkışın içeriği, daha önce Viyana görüşmelerinde söz konusu edilen askerlerin üçte birini ve tankların üçte ikisini kapsamına alıyor ve üstelik, karşılık olarak Amerikan nükleer silahlarının azaltılması da istenmiyordu.

"Askeri üstünlük" peşinde koştuğu ileri sürülen bir ülkenin stratejik yönden bu kadar önemli bir bölgedeki askerlerini kendiliğinden ve tek yanlı olarak azaltacağını düşünmek herhalde saçmalık olurdu. Bu durum kuşkusuz NATO karargâhlarında da biliniyordu.

SALT-2 Antlaşması'nın Viyana'da imzalanması, bir güven havası yaratarak Viyana görüşmelerini olumlu yönde etkilemeliydi. Bir Viyana, diğer bir Viyana'yı teşvik etmeliydi.

Ama tarafların, gerek SSCB

Boran

"NÜKLEER FÜZELERE İZİN VERİLMEMELİDİR"

AMERİKAN PERSHING-2 VE CRUISE FÜZELERİNİN BATI AVRUPA'YA YERLEŞTİRİLMESİ GİRİŞİMLERİ ÜZERİNE TİP GENEL BAŞKANI BORAN YÜRÜYÜŞ'E ÖZEL BİR DEMEÇ VERDİ. BORAN DEMECİNDE ŞÖYLE DEDİ:

"Hollanda'nın başkenti Lahey'de toplanan NATO Nükleer Planlama Grubu'nun çalışmaları dünya barışını ve yumuşama politikası detantı yakından ilgilendirdiği gibi Türkiye'yi de özellikle ilgilendirmektedir. Bu toplantıda Avrupa'daki taktik nükleer silahların modernleştirilmesi konusu üzerinde durulmaktadır; bu konu Aralık ayında NATO bakanları toplantısında karara bağlanacaktır. Türkiye'de yeni hükümet kuruluşu ve şiddet olayları konu üzerinde gerektiği gibi durulmasını, kamuoyunun dikkatinin çekilmesini engellemektedir. Oysa füzeler sorunu dünya barışı için olduğu kadar Türkiye için de yaşamsal önem taşımaktadır.

"Avrupa'daki taktik nükleer silahların modernleştirilmesi" olarak dile getirilen konu aslında Amerika'nın ürettiği Pershing-2 ve Cruise füzelerinin Avrupalı NATO ülkelerine yerleştirilmesidir. Gerekçe olarak ileri sürülen, Sovyetler Birliği'nin SS-19 ve SS-20 füzelerine karşı Batı Avrupa ülkelerinin korunması gereği bir bahaneden başka birşey değildir; çünkü, Sovyetler Birliği Komünist Partisi önderi ve Devlet Başkanı Leonid Brejnev Demokratik Almanya'dan 1000 tank ve 20 bin asker çekileceğini ve NATO'nun Batı Avrupa ülkelerine yeni füzeler konulmadığı takdirde Sovyetlerin de orta menzilli füzelerini azaltabileceğini esasen açıklamış bulunuyor.

"Amerika Birleşik Devletleri'nin Pershing ve Cruise füzelerini Batı Avrupa ülkelerine yerleştirmekteki ısrarının asıl nedeni politik ve ekonomiktir. ABD oldum olası hesabına geldikçe ve fırsat buldukça savaşlar açan veya açtıran, dolaylı dolaysız askeri müdahalelerde bulunan bir devlet olagelmiştir. ABD silahlanma yarışını kışkırtmaktan çekinmez; genellikle detanta, özellikle de detantın askeri alana yansımasına, aktarılmasına karşıdır. Pershing-2 ve Cruise füzelerinin Avrupa'ya yerleştirilmesi konusunda ABD'nin bu ısrarı, uluslararası yumuşamaya, silahsızlanmaya karşı izlediği savaş kışkırtıcı politikasının yeni bir belirtisidir.

Boran demecini şöyle sürdürdü:

"Bu genel politik nedenin yanısıra daha yakın hedefler, daha yakın çıkarlar da söz konusudur. Adı geçen füzeleri Avrupa'lı NATO ülkelerine ABD milyonlarca dolar karşılığı satacaktır. Altı yüz Pershing-2 ve Cruise füzesi yerleştirilmesine ilişkin ABD planı uygulandığında, bunun yüzlerce milyar dolara mal olacağı basında çıkan haberler arasındadır. Büyük dış ticaret açığı veren ABD için, bu, çok önemli bir miktardır. Askeri sanayie dayanan ve bunalım içindeki Amerikan ekonomisi silah ve uçak endüstrisine böylesine bir kuvvet şırıngası yapılmasına muhtaçtır.

"Batı Avrupa devletleri yöneticileri bütün bu gerçeklerin farkındadırlar: Sovyetler Birliği'nin bir tehdit veya tehlike oluşturmadığını bilmektedirler ve de sözü geçen füzelerin milyarlık faturalarının kendilerine ödetileceği hesabı içindedirler. Bunun için de Pershing ve Cruise füzelerini almaya hiç de hevesli değillerdir. Ama ABD dayatıyor. Geçen yıl erken uyarı sistemini dayattığı ve sonunda kabul ettirip pahalı uçaklarını Avrupa'lılara sattığı gibi, bu füzeleri de sonunda kabul ettirip satması çok olasıdır.

"İşte bu noktada Türkiye ön plana çıkıyor. Adı geçen Amerikan füzelerinin satılıp yerleştirilmesinin özellikle söz konusu olduğu Federal Almanya en azından bir diğer NATO ülkesine de bu füzelerin yerleştirilmesini şart koşuyor; bu "diğer NATO ülkesi" de Türkiye. Federal Almanya'yı Türkiye'nin özel dostu sananların ve ondan Türkiye'nin bunalımına yardım bekleyenlerin kulakları çınlasın.

Boran demecinin son bölümünde şöyle dedi:

"Türkiye önüne konulan tuzağa kesinlikle düşmemelidir. Bu füzeleri topraklarında bulunduran ülke veya ülkeler bir nükleer savaş başladığında ilk hedefler arasında olacaklardır. Türkiye'deki askeri üsler ve dinleme tesisleri esasen ülkeyi böyle bir tehlikeye atmış ve bunların kesin tasfiyesi gündemde iken, yeni füzelerle bu tehlike kat kat arttırılmış olacaktır. Bu füzeler hem Türkiye'nin, hem bölgenin güvenliği ve barış içinde yaşaması için ölümcül bir tehdit oluşturacaktır. Ne milliyetçi demagoji yürütülürse yürütülsün, bu füzelerin kabulü ve topraklarımız üzerine yerleştirilmesi vatan satıcılığından başka birşey olmayacaktır. Bu füzelerin Türkiye'ye yerleştirilmesinin reddi, demokratik güçlerin anti-emperyalist mücadelesinin güncel ve ivedi hedefidir. Bütün barışçı güçler seslerini yükseltmeli, yeni nükleer füzelerin ülkemize ve kıtamıza yerleştirilmesi önlenmelidir."

'şı barış Avrupası

Pershing-2'lere ve "kanatlı roketlere" karşı savaş yaşamsaldır

Bütün Avrupa kıtasının güvenliğini ve tüm dünya barışını ilgilendiren bir sorun, uluslararası kamuoyunun gündemine girmiş bulunuyor. NATO Nükleer Planlama Grubu'nun geçtiğimiz hafta başında Lahey'de yapılan toplantısıyla birlikte bu yaşamsal sorun, on milyonlarca insanın zihninde vankılanmaya başladı. Ve bütün dikkatler NATO Bakanlar Konseyi'nin Aralık ayında yapılacak olan toplantısına çevrildi.

Bu sorun, bazı Batı Avrupa ülkelerine yeni orta menzilli nükleer füzelerin yerleştirilmesine ilişkin NATO projesidir. Söz konusu proje, 1981'den başlayarak en azından dört NATO üyesi ülkeye (F. Almanya, Britanya, Belçika ve Hollanda) 600'e yakın orta menzilli füzenin yerleştirilmesini kapsamaktadır. Söz konusu füzelerden 464'ünün Amerikan "cruise missile" ("kanatlı roket") füzelerinden, 108'inin ise yine Amerikan Pershing-2 füzelerinden oluşması planlanmaktadır.

Pershing-2'lere ve "kanatlı roketlere" ilişkin proje, NATO'nun Batı Avrupa'daki nükleer kuvvetlerinin 'modernleştirilmesi" adı altında daha 1978 yılının Mayıs ayında ilkesel olarak gündeme getirilmiş; 1979 Mayıs'ının ilk günlerinde de Carter'ın güvenlik baş danışmanı Brzezinski tarafından resmen açıklanmıştır. Brzezinski bu tarihte F. Almanya'daki Stern dergisine verdiği bir mülakatta yeni orta menzilli nükleer füzelerin bu ülkeye yerleştirilmesinin onaylanmasını istemiş, aynı günlerde de Amerikan New York Times gazetesi projenin ayrıntılarını dünya kamuoyuna duyurmuştu. Projenin uygulanması için 1981 yılının belirlenmesi ise, kıtaya yeni silahlar yerleştirilmesinin SALT-2 anlaşmasıyla yasaklanmış olmasının sonucuydu.

Avrupa'ya yerleştirilmiş Amerikan nükleer başlıklarının sayısının bugün 7000'i aştığı hesaplanmaktadır. Bunlardan en az 2000'i Pershing-1 füzeleri, Phantom ve F-11 taktik uçaklarıyla Sovyet topraklarındaki hedeflere yöneltilebilecek konumda beklemektedirler. Örneğin Pershing-1 füzelerinin 740 km. menzilli olmasına karşın, F-4 ve F-11 savaş uçaklarının 1300 ve 2300 km'lik menzillere sahip olduğu bilinmektedir. Bu rakamlar, Batı Avrupa'daki Amerikan nükleer silahlarının, Sovyet topraklarına karşı bir saldırı gücü olarak nasıl kullanılabileceğini göstermektedir. Bir Pershing-1 füzesinin 400 kilotonluk, bir F-4 uçağının ise 1 megatonluk başlıklar taşıyabildiği dikkate alındığında, Amerikan nükleer kuvvetlerinin yıkım gücü daha açık ortaya çıkmaktadır. II. Dünya Savaşı'nın sonunda Hiroşima'ya atılan atom bombası sadece 13-kilotonluktu.

"Modernleştirme" maskesi altındaki yeni NATO projesi, Pershing füzelerinin menzilinin kat kat artırılmasını, bu arada 2400 km menzilli "kanatlı roketler' in de eski Pershing-1'lerin yerini almasını öngörmektedir. Pershing-2 füzelerinin Avrupa kıtasına yerleştirilmesiyle ilgili nükleer başlık üretiminin maliyet portesi ise 1 milyar dolara ulaşmaktadır.

Kısacası yeni "orta menzilli" füzeler projesi, doğrudan doğruya yeni kitle kırım silahlarının geliştirilmesiyle, başka bir deyişle silahlanma yarışında yeni bir sıçramanın başlatılmasıyla ilgilidir. Bu projeyle bir yandan Pentagon şahinleri Batı Avrupa'yı nükleer bir savaşın hedef tahtası haline getirmeye, diğer yandan da SALT anlaşmalarını geçersiz kılıp yumuşama sürecini durdurmaya yönelmektedirler. Üstelik bunlar, Sovyetler Birliği'nin Avrupa'daki askeri kuvvetlerini tek taraflı olarak indirmeye ilişkin çok somut önerilerine rağmen yapılmaktadır. Amaç, insanlığın ivedi gereksinimi olan "askeri yumuşamaya geçiş"i engellemektir.

Avrupa'ya orta menzilli yeni nükleer füzelerin yerleştirilmesine karşı savaş, emperyalist savaş odaklarının soğuk savaşı yeniden canlandırma tertiplerini bozmanın güncel, sıcak hedefi haline dönüşmüştür. Bu mücadeleye geniş yığınların kazanılması, militarist planlara karşı milyonların gücüyle yanıt verilmesi, yaşamsal bir görevdir.

ile ABD'nin, gerekse iki blokun güvenliğini sağlayacak, yaklaşık eşit askeri potansiyelin gerekliliğine inanmamaları halinde, anlaşmaya ulaşılamayacağı gayet iyi biliniyordu.

SALT-2 Antlaşması'nın imzalanması, iyi niyetin varlığı halinde, eşitlik ve karşılıklı güvenlik temeline dayanarak en karmaşık sorunların bile karşılıklı kabul edilebilir çözüm yollarının bulunabileceğini göstermişti.

SALT-2 Antlaşması'nı imzalayan tarafların, bu antlaşmanın imzalanmasından hemen sonra SALT-3 görüşmelerine geçmeyi kabul etmeleri de bir rastlantı değildi. İlgili protokolde ve sonuç bildirisinde, SALT-3 Antlaşması'nın görüşülmesi sırasında orta menzilli silahlar ve Amerikan ileri nükleer üsleriyle ilgili sorunların da ele alınacağı söyleniyor.

Bundan daha on yıl önce SSCB, orta menzilli silahlar sorununu, stratejik silahların sınırlandırılmasıyla ilgili görüşmelerin gündemine sokmayı önermişti. Ama ABD öneriyi reddetmişti. Geçtiğimiz yıllarda ise NATO bu sorunu ortaya koymaktan kaçındı. Çünkü, orta menzilli Sovyet roketleri, Batı'daki bazı resmi görevlilerin iddialarının tersine, SSCB'nin Avrupa bölümünde bulunan diğer orta menzilli nükleer araçlara oranla büyük uçuş menziline sahip olmadıkları kesinlikle doğrulandı.

Ama bu sorun şimdi özel bir önem kazanıyordu! Çünkü ABD, Avrupa'lı müttefiklerinden birkaç dakika SSCB topraklarına ulaşabilecek olan yeni "Pershing-2" roketlerinin ve kanatlı roketlerin Avrupa'ya yerleştirilmesini kabul etmelerini istiyordu. Oysa orta menzilli Sovyet roketlerinin ABD'ye ulaşamayacağı gayet iyi biliniyordu.

Gerçek şuydu: ABD'de askeri stratejiyi belirleyen güçler, artık dünyana "bir numara" olamayacaklarını sindiremiyorlardı. Görünüşe bakılırsa, SALT-2 antlaşmasında kaydedilen yaklaşık eşitlik, bu güçler tarafından ABD'nin çıkarlarının çiğnenmesi olarak kabul ediliyordu. Politikadaki sürekli zikzaklar, ve "mevcut eşitlik"anlayışını temel alan bir eşitlik sağlama isteği, buradan kaynaklanıyordu. Bu anlayışın, Avrupa'da "yeterince silahlanma" görünümü altında, nitelik olarak yeni silah türlerinin yerleştirilmesi şeklinde somutlaştırılması; "stratejik üstünlük" sağlamaktan başka bir şey değildi.

Bunun da amacı şuydu: Bir yandan Amerikan politikasının baskı olanaklarını artırmak, öte yandan da olası bir nükleer çatışma halinde darbeyi ABD'den uzaklaştırıp kendisinin yerine Avrupa'ya yöneltmek. Silahlanmadaki artışın tehlikeli sonuçlarını başkalarının sırtına yükleyen ABD'nin olası bir nükleer savaşı "Avrupalılaştırmak" istediği sonucu ortaya çıkıyordu.

Sovyetler Birliği ise Avrupa'yla olan iyi komşuluk ilişkilerini geliştirmek istemekte ve Avrupa'yı, NATO ve Pentagon strateji uzmanlarının eylemlerinin kendisini zorladığı bir nişan tahtası olarak görmeyi istememektedir.

İşte bu nedenle SSCB Devlet Başkanı Leonid Brejnev, 6 Kasım'da "Pravda" muhabirinin sorusuna verdiği yanıtta, Sovyetler Birliği'nin nükleer silah üretimini ve bu silahları edinmeyi reddeden ve topraklarında nükleer silah bulundurmayan tüm devletlere karşı nükleer silah kullanmayacağını bir kez daha belirtmiştir. Sovyetler Birliği'nin ilgili her devletle birlikte gerekli yükümlülükleri belirlemeye hazır olduğu kesinlikle açıklanmıştır.

Sovyet tutumu, bugünkü eşitlik düzeyinin, sürekli olarak düşürülmesi koşuluyla ve tarafların eşit güvenliğini kesinlikle sağlayacak şekilde korunması yönündedir. Sovyetler Birliği'nin Viyana görüşmelerinde ve gerek yapılmakta olan, gerekse yapılacak diğer görüşmelerdeki politikası bu amaca yöneliktir.

NATO Konseyi'nin Aralık ayı toplantı dönemine katılacak kişilerin, Amerikan politikasının Avrupa'daki aleti mi olacaklarını, yoksa Avrupa ülkelerinin uzun süreli ulusal çıkarlarına tümüyle uygun düşecek biçimde yumuşama yolundan mı yürüyeceklerini kararlaştırmak için pek az zamanları kalmıştır.

ÜLKER DİRENİŞİ, 3. AYINI DOLDURDU

Binikiyüz ülker işçisi direnişlerini coşkuyla sürdürüyor. Mücadele dolu 75 gün geride kaldı. Ülker işçileri direnişleri boyunca dost ve düşmanlarını, kendilerine yönelen silahları gördüler, yaşadılar. Burjuvazinin oyunlarını, ardındaki güçleri ve çeşitli olanaklarını, nasıl kullandığını, kendi deneyleriyle öğrendiler. Faşizmin iğrenç yüzü ve MHP'nin sınıf düşmanlığı açık seçik ortaya döküldü.

İşçiler, direniş çadırlarını kurduktan bir kaç gün sonra, "kapalı olan" fabrikada, içki sofrasında eseledilerler faşistleri. Faşistler, silahla, milyarder Sabri Ülker'in fabrikasını bekliyorlardı. MHP Zeytinburnu Lokalinde yapılan aramada çeşitli yaralama, saldırı olaylarına karıştıkları gerekçesiyle daha önce gözaltına alınan faşistler S. Ülker'in araya girmesiyle karakoldan salıverildiler. Ancak işçilere göz dağı vermek için, güvenlik güçlerinin kordunu altında ' bekçi" diye tekrar fabrikaya sokuldular. Bu arada ele geçirilen bir tabanca ise örtbas edildi.

İşverenin 27 Ağustos 1979' da Bölge Çalışma Müdürlüğü' nün de belgelediği yasa dışı lokavt uygulamasına karşı direnen işçiler üzerindeki terör artırılmaya çalışıldı. Dayanışma için gelen işçilerin attıkları sloganlar bahane edilerek işçiler bir kaç kez tartaklandılar. Direniş yerine asılan pankartlar yırtılmaya çalışıldı. Karşıkonulunca "çadırın sökileceği" tehdidiyle çadırın içine aldırıldı. Ne var ki,İşçilerin kararlı tutumu sonucu dayanışma pankartları direniş yerine tekrar konuldu. Bu kez içinde sosyalizm sözcüğü var gerekçesiyle, Genç Öncülerin ve Coca-Cola işçilerinin pankartları zorla kaldırıldı.

Valiliğin girişimiyle patron ile sendika arasında haftada bir kez yapılan görüşmeler, İşverence bir oyalama alanına dönüştürülmek istendi. İşveren, yasa dışı olduğunu ilgili mercilerin de kabul ettiği lokavtta direniyor, zaman kazanmaya çalışıyordu. En sonunda Sabri Ülker abanın altına sakladığı sopayı gösterdi. 108 işçiyi gözüne kestirmişti. Bu listeyi neye dayanarak yaptığını açıklayamıyordu. "Bütün olaylara neden olan bunlardır" dedliği işçiler titizlikle seçilmiş ilerici işçilerdi. Sabri Ülker, Ahmet Kabaklı gibi burjuvazinin sadık kalemlerindan aldığı övgüye layık olduğunu, hatta bu sınırı da aştığını gösteriyordu. Sabri Ülker'in bilinçli bir işveren olmasının "Sırrı" sonradan açıklığa kavuştu.

"Devrimci" maskesini bile yüzüne gözüne bulaştıran işveren ajanları, ihbarlarıyla yaptıkları hizmeti yeterli görmemiş olacaklar ki, direniş boyunca sürdürdükleri yıkıcı çalışmaları, direnişin en çetin döneminde provokasyona dönüştürdüler. "Devrimci İşçiler" adıyla yayınladıkları bildiride işyeri temsilcilerini ajanlıkla suçluyor, işçileri sendikaya karşı çıkmaya zorluyor, "danışıklı döğüş, sarı direniş" dedikleri onurlu kavgayı karalamaya çalışıyor, ardından da ne hikmetse bu denli küfrettikleri direnişin desteklenmesini istiyorlardı.

Temsilcilerin sendikada olduğu bir zamanı provokasyon için uygun gören grev kırıcıları, çadırda ihanet belgelerini dağıtmaya, daha doğrusu atıp kaçmaya çalışırken, olayı bahane eden güvenlik güçleri işçilere saldırdılar, çok sayıda işçi dibçik darbeleriyle yaralandı.

Bütün bunlara en güzel yanıt, Ülker işçileriyle dayanışmayı değişik alanlarda sürdüren ilericilerden, demokratlardan geliyor. İki fabrikası kapalı bulunun Ülker'in reklamları Ankara'daki fabrikasında örgütlü olan MİSK'in yardımıyla TV' den inmezken, "Ülker'i Almama" kampanyası yaygınlaşıyor.

İşçiler, gençler, ilericiler aralarında topladıkları dayanışma yardımlarını Ülker işçilerine ulaştırmakla yetinmiyorlar. Satın alınan her Ülker'in, işçilerin mücadelesine bir darbe olduğu bilinciyle TÜSİAD'çı patronu bu alanda da kuşatıyorlar.

Ülker işçileri, burjuvazinin dayandığı güçlerin baskı yıldırma ve oyunlarını, ihaneti, faşist zorbalığı yenecek, çetin savaşı zafere götüreceklerdir. Direnişte birliği sağlayarak, kararlılık, özveri ve kazandıkları aktif destekten aldıkları güçle.

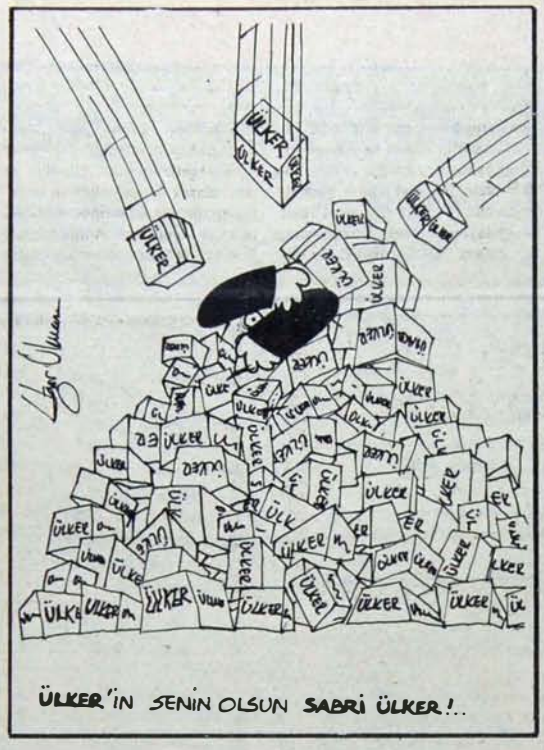

Antifaşist

Tüm-Der Genel Sekreteri Usluoğlu ile görüşme

Tüm-Der 3. Olağan Merkez Genel Kurulunu tamamlamış bulunuyor. Tüm-Der'in 3. Olağan Merkez Genel Kurulu sonrasında ortaya çıkan gelişmeleri nasıl değerlendiriyorsunuz?

Üçüncü Olağan Merkez Genel Kurulumuz, örgütümüzün önünü açıcı ve özellikle içine girmekte olduğumuz "yeni" dönemin gereksinmelerine koşut düşen önemli kararlar üretti. Önümüzdeki dönemde, örgütlerimizi ve tüm demokratik güçleri çok daha çetin günler bekliyor. "Anarşi"yi önleme adı altında beklenen girişimlerin yöneleceği hedefleri tanımlamak için falcı olmak gerekmiyor. Aynı yargı, daha önce, en başta geniş kitlesel mücadeleler sonucu geriletilerek başarısızlığa uğratılan DGM'nin yeniden hortlatılma çabaları için de geçerli.

Bugün demokratik güçlere yönelik baskıların giderek artırıldığını gözlüyoruz. Türkiye'nin en büyük demokratik kitle örgütü olan TÖB-DER yöneticileri tutuklanmış durumdadır. Daha önce kapatılmış bulunan İKD, Genç Öncü İstanbul Şubeleri, TÜS-DER ve POL-DER gibi demokratik kitle örgütlerine bugün yenileri eklenmiş, İlerici Gençler Derneği kapatılmıştır. Genç Öncü Genel Merkezi Sıkıyönetimce aranmıştır. Öte yandan 141 ve 142. maddeler daha bir iştahla işletilmeye başlanmıştır.

Olağan Genel Kurulunda yeni yeni kararlar üreten örgütümüz anti-demokratik baskı ve girişimlerle mücadelede üzerine düşen görevleri daha güçlü bir biçimde yerine getirecektir. Faşizm, gelişmesinin koşulunu, kitle örgütlerini zayıflatmada, güçsüzleştirmede ve geniş kitlelerle bağlarını koparmada aramaktadır.

Görevlerimizi yerine getirirken bunun bilincinde olacağımız açıktır. Gün demokratik hak ve özgürlüklerimize kıskançlıkla sahip çıkma, koruma ve giderek inatla geliştirme mücadelesinin daha da güncel olduğu gündür. Anti-faşist, demokratik güçlerin güç ve eylem birliği yolunda ilkeli, sağlam ve kalıcı adımlar atmak asla ertelenemez bir görev olarak karşımızdadır.

Faşizmi bir siyasi güç olarak yaratan ve onu besleyen maddi koşullar, faşizme karşıtlığın nesnel koşullarını da birlikte geliştirirler. Faşizme karşı birlik için, kalıcı ve ilkeli adımların atılmasının toplumsal yaşamımızda nesnel temelleri vardır. Sorun, bu temeli yükseltebilme sorunudur ve bu nesnel zorunluluk en geniş birlik vedayanışmanın oluşturulmasını dayatmaktadır. Bu nesnel dayatma ile doğrudan karşı karşıya gelen geniş kitlelerin ve örgütlerinin olumlu girişimlerinin; tutarlı, içten, ciddi ve tarihsel deneylerin kazandırdığı dersleri de dikkate alan somut koşullara uygun yakaşımların önemi daha da artmaktadır.

Bu görevlerin yerine getirilmesi için yapılacak olanlar nasıl somutlanabilir?

Gerici faşist politikanın başarısızlığa mahkum edilebilmesi için ilkeli, tutarlı ve kalıcı bir an-

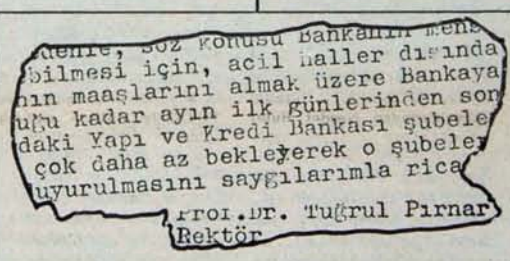

Hacettepe Holding kime hizmet ediyor?

DENİZ İPEK

Bilim de ötekl toplumsal kurumlar gibi, toplumdaki sınıflardan ayrı düşünülemiyor. Bilimin sınıflardan ancak birisine hizmet edebileceği gerçeği, kapitalist toplumların bilim kurumlarının egemen sınıflar için nasıl bir yemlik oluşturduğu açığa çıktıkça daha bir doğrulanıyor.

Türkiye'de sermaye sınıfı ile bilim kurumlarının iççeçlği, Hacettepe Üniversitesi'nin her yaptığı işte kendini gösteriyor. "Özerklik" adı altında kendi kazançlarını arttırma yollarını arayan bir çok öğretim üyesi var bu üniversitede. Tam-Gün Yasası çıkarılırken, azalacak olan aylık gelirlerinin hesabını yapanlar, üniversite senatosundan tam-gün çalışmanın karşısında oldukları kararını çıkarmışlardı. Elbette, kendi kişisel kârları için çaba gösteren bu yöneticiler, egemen sınıfların öteki üyelerini de unutamazlardı. Bunun doğal sonucu olarak, üniversite çalışanlarının aylık gelirlerinin dağıtım yöntemi değiştirildi. Üniversite binalarından yer verilerek Yapı ve Kredi Bankası'nın Hacettepe' de bir şube açması sağlandı... Çalışanların bu bankada birer hesap açtırmaları ve aylıklarının buraya yatırılacağı söylendi. Yüzlerce akademik personelin çalıştığı bir kuruluşta bütün aylıkların aynı anda, aynı günde bir küçük banka şubesinden dağıtılamayacağı ortada idi. Böylelikle büyük miktardaki paraların bankada bir süre kalabilleceği hesaplanıyordu. Mart 1978'de başlayan bu uygulama ile Yapı ve Kredi Bankası'na önemli bir mali kaynak sağlanmış oluyordu...

Üniversite yönetiminin, banka ile organik bir ilişkisinin olduğunu da rektörlüğün bir yazısı kanıtlıyor. Yanda fotokopisi görülen bu yazıyla rektörlük, aylıkların daha uzun süre bankada tutulmasını istiyor. Böylece ücretli çalışanların aylıklarının özel sektör için bir sermaye kaynağı olarak kullanılması, meşrulaştırmaktan da öte, destekleniyor. Oysa, bütün üniversite çalışanları biliyorlar ki, aylıklarını ayın ilk gününde almaları en doğal haklarıdır ve bunu sağlamakla doğrudan doğruya rektörlük sorumludur...

eylembirliği yolunda

tifaşist mücadele birliğini oluşturmaya yönelik ilk elden çabalara duyulan yaşamsal gereksinme; örgütlenme gereği, örgütlerimizin güçlendirilmesi gereği ve ekonomik-demokratik talepler mücadelemizden geri durmamız sonucunu doğurmamalıdır. Kapitalizmin çözümsüzlüğü ile birlikte burjuvazinin tükenmişliğinin, inandırma ve çözüm getirme gücünü yitirmişliğinin her adımda kendini belli etmesinin sonucu olan kitlesel eğilimler iki yöne doğru da gelişebilir. Faşizme taban olmaya doğru da, tutarlı anti-faşist saflarda yer almaya doğru da gelişme gösterebilir. Bu süreci, etkileyebilmenin; anti-faşist mücadele platformuyla geniş kitlelerin emperyalizme ve faşizme karşı olan çıkarlarını birleştirmenin en etkin araçlarından biri, kitlelerin günlük ekonomik ve demokratik talepleri için verilen mücadelelerdir. Faşist hareket, kitlelerin ekonomik çıkarlarına esas olarak karşıdır. Yeter ki, bu karşıtlığı gündelik örneklerle zenginleştirerek geniş kitlelere iletebilelim. Bu karşıtlık günlük hak mücadelelerini zorunlu olarak gündeme getirmektedir. Geniş kitlelerin faşizmle olan çelişkilerini açıkça sergileyebilmek için bundan daha elverişli bir başka olanak da yoktur.

Geniş kitleler, faşizmle olan çelişkilerini ancak böylece daha derinden kavrayabilirler. Ancak bu mücadeleler, anti-faşist taleplerin içeriğinin derinleşmesine ve geniş kitlelerin bilinçli tercihlerinin ortaya çıkmasına katkıda bulunabilirler.

Bu somut görevlerin önüne, salt "siyasi mücadelenin acilliği" türünden gerekçelerle çıkmak; bu olanağı toptan gözardı etmek ve burjuvaziye mevzileri terketmekten başka anlam taşımaz.

Böylesi gerekçeler, toplumun kapitalizmden kaynaklanan tüm çelişkilerini çözücü öneriler bütünselliğini hareketlerinde programlaştıran partilere değil, programsız, aceleci ve sorumsuz, o oranda da birbirlerinden ayrılıkları kulüpçülük ayrımından öte gitmeyen "siyaset grupları"na özgü, havada gerekçelerdir.

Özetle; faşizmin panzehiri birliktir. İlkeli, tutarlı ve kalıcı bir birliktir. Faşizm, sözle değil, somut işle, ilerici, demokrat ve sosyalistlerin kardeşçe birlik ve somut eylemleriyle yenilecektir.

Tüm-Der'i bekleyen görevler nelerdir?

Başta da söylediğim gibi, Genel Kurulumuz gerçekten önemli kararlar üretmiştir. Örgütümüzün nicel ve nitel olarak gellştirilmesi ve daha da güçlendirilmesine yönelik aldığı önlemler anti-faşist mücadele gereklerine koşut düşen kararlardır. Ayrıca, Genel Kurulumuz, anti-faşist mücadele zorunluluğunu ilk elden tehlikeye düşürecek, dünya gericiliği ile atbaşı yarışan ve kitlesel mücadele gereğine inanmayan maocu sapkın eğilim ve anlayışı da örgüt dışı bırakmayı kararlaştırarak, üye olabilme niteliğini salt bu koşula bağlı olarak ikinci kez sınırlandırma gereğini duymuştur.

Hemen her dönemde geçerliliğini korumasına karşın, özellikle böylesi dönemlerde daha da önem ve güncellik kazanan ırkçı ve şoven baskı ve uygulamalara karşı bir kez daha dikkatleri çekmeyi ve bu kapsamda mücadeleyi görev edindiğini Genel Kurul kararı olarak bağlamıştır.

Temel yönlendirici ve iç işleyişe ilişkin alınan yaşamsal kararların yanısıra, grevli ve toplu sözleşmeli sendika hakkının kazanılmasının önem ve güncelliğinin kuşkusuz sürdüğünü ve bu talebimizin örgütsel varlık nedenimizi oluşturmaya devam ettiğini vurgulayan Genel Kurulumuz, bu amaca yönelik olarak, bu dönemde aktif kitle eylemleri örgütlemeyi de temel belgelerimize işlemekten geri durmamıştır.

Örgütümüz bir dönemi geride bırakmıştır. Genel Kurul çalışmaları sonuçlanmış, genel kurulumuzun yükümlediği görevlerin yerine getirilmesine yönelik ve özel olarak da görevlerimizin çetinleştiği bir dönemde örgütsel işleyişe yeniden dönülmüştür. Bundan sonrası; alınan kararların ve yaşamsal gereksinimlerimizin uygulanması ve kotarılması aşamasıdır. Tehdit büyüktür, önemlidir, ancak yazgı da değildir.

Geniş emekçi yığınların elinden, bilerek ya da bilmeyerek, gücünün temel dayanaklarını almak isteyenlere karşı örgütümüzü daha da güçlendirme doğrultusunda en kararlı bir şekilde mücadele edeceğiz.

Tüted Genel Başkanı Aykut Göker ile görüşme

TÜTED tarafından 8 - 14 Aralık tarihleri arasının 'Faşizme Karşı Mücadele Haftası' ilan edildiğini ve bununla ilgili çalışmaların başlatıldığını öğrendik. Bu düzenleme ile, örgütünüz neyi amaçlamaktadır?

Hatırlanacağı gibi 8 Aralık, TÜTED Genel Yönetim Kurulu Üyesi, ODTÜ ve KTÜ Öğretim Görevlilerinden Necdet Bulut arkadaşımızın faşistlerin saldırısı sonucunda hayatını kaybettiği tarihtir. 8 Aralık'da başlayacak olan kampanyanın amacı; başta Necdet Bulut olmak üzere, faşistlerin saldırıları sonucu hayatlarını kaybeden teknik eleman arkadaşlarımız; Akın Özdemir'leri, Kenan Öztürk'leri, Hürcan Gürses'leri örgütsel düzeyde anmak ve faşizme karşı örgütsel mücadele azmimizi ve sınıfsal kinimizi bilemektir.

Bu kampanya boyunca sürdüreceğiniz faaliyetlerden söz eder misiniz?

Kampanya boyunca, esas itibariyle tüm şubelerimiz düzeyinde örgütümüzün aktivitesini yükseltmek istiyoruz. Bu çerçevede; arkadaşlarımızın mezarları başında anma toplantıları, belirli illerde kapalı salon toplantıları, anti-faşist nitelikli sergiler ve film, tiyatro vb. gösteriler düzenlemeyi görüyoruz. Bu düzenlemelere paralel olarak yayın ve buna benzer faaliyetlerimiz de olacak.

Bu kampanya dolayısıyla diğer demokratik kitle ve meslek örgütleriyle, sanat örgütleriyle ortaklaşa yürüteceğiniz faaliyetler, bir işbirliğiniz olacak mı?

Bu kampanyada, öncelikle örgüt birimlerimizin ve bir bütün olarak örgütümüzün aktivitesini yükseltmeyi öngörüyoruz. Bu kampanyamız hakkında tüm dost örgütlere bilgi verdik, onları katkıda bulunmaya çağırdı. Bu arada, Necdet Bulut'la ilgili anma toplantılarını arkadaşımızın üyesi bulunduğu TÜMÖD, ODTÜ Öğretim Üyeleri Derneği, Bilişimciler Derneği ile ortak düzenleyebileceğimizi veya onların bir düzenlemesi varsa, TÜTED'in buna katılabileceğini bildirdik. Sanat örgütleriyle temasa geçtik, hafta boyunca tek başlarına veya TÜTED'le birlikte anti-faşist gösteriler düzenlemeleri için onlara çağrıda bulunduk.

Şubelerimizden, kampanyayı, kendi bölgelerinde bulunan dost örgütlerin birimleriyle ortak hareket etmenin, ortak davranmanın somut bir zemini olarak değerlendirmelerini özellikle istedik. Biz inanıyoruz ki; ortak iş yapma alışkanlığının yerleştirilmesi örgütler arasındaki karşılıklı anlayış ve güven ortamının kurulabilmesine katkıda bulunacaktır. Galiba böylesi bir ortamın kurulmasına da şiddetle ihtiyaç var.

Hemen bu noktada, demokratik güçlerin eylem birliğinin sağlanması sorunu ile ilgili olarak söyleyeceğiniz şeyler bulunduğunu sanıyoruz...

Faşizme karşı mücadeleden söz ederken demokratik güçlerin eylem birliği sorununu hatırlamamak olanaksız. Evet herkes, hepimiz eylem birliği gereklidir diyoruz. Bu öznel bir ihtiyaçtan kaynaklanmıyor; içinde bulunduğumuz somut koşulları çözümleyen her demokrat, ilerici, sosyalist aynı noktada buluşuyor; eylem birliğinin, güç birliğinin gerekliliğinde...

Gereklilik, zorunluluk üzerinde böylesi bir anlayış birliğine varılabiliyor da, bunun ötesine niçin geçilemiyor? Sorun burada.

Sağlanacak olan, demokrasi güçlerinin işbirliği, eylembirliği. Demokratik kitle ve meslek örgütlerine bu konuda önemli görevler düşüyor. Doğal olarak, sorunun, mutlaka siyasi platformda çözülmesi gereken önemli bir boyutu da var. Ama, demokratik kitle ve meslek örgütleri, kendi platformlarında ve bu platformla siyasi platformu ayıran çizgiyi aşmadan üstlerine düşeni yapmalıdırlar. Konuya bu hassasiyetle yaklaşılması başarılabildiği takdirde sorunun çözümüne yönelik ciddi adımlar atılabileceğine inanıyorum.

BASKIYA HAZIRLANIRKEN...

FAŞİST ÇETELER TALİP ÖZTÜRK'Ü KATLETTİ

Gizli faşist iktidar odağının son kurbanı öğretmen, yazar Talip Öztürk oldu.

Talip Öztürk, İstanbul'da öğretmeni olduğu Ahmet Rasim Okulu'ndan çıkarken, bir otomobil içinde bekleyen üç faşist tarafından vurularak katledildi.

Öztürk bir dönem Töb-Der İstanbul Şubesi Başkanlığı yapmıştı ve Birlik-Dayanışma grubunun önde gelen mensupları arasında yer alıyordu.

Talip Öztürk'ün faşistlerce katledilmesi, Töb-Der yöneticilerinin tutuklandığı, Töb-Der'e ve genel olarak demokratik hak ve özgürlüklere yöneltilen saldırıların yoğunlaştığı günlere rastlatılmıştır. Gizli-faşist iktidar odağınca düzenlenen bu cinayet; faşist cinayetlerin demokratik hak ve özgürlüklere yönelik saldırılarla sistemli bir biçimde atbaşı gittiğini bir kez daha gözler önüne sermiştir.

Lefkoşe'de DSF'nin Kadınlar için 4. Konferansı

Kadın emekçilerin dünya forumu

Dünya Sendikalar Federasyonu tarafından 15-19 Kasım tarihler arasında Kıbrıs'ın başkentinde yapılan "kadın emekçilerin sorunları üzerine" IV. dünya konferansının sonuçları; emperalizme, yırtıcı sömürgeciliğe, ırkçılığa, militarizme ve tekelci egemenliğe karşı mücadelenin safında güçlü yankılar uyandırdı.

86 ülkeden ve 107 ulusal örgütle 27 bölgesel ve uluslararası kuruluştan 220 delegenin katıldığı konferansta, kadın emeğinin alır biçimde sömürülmesine yol açan ve aynı zamanda gerek "yasal", gerekse yasadışı uygulamalara karşı mücadelenin hedefleri başlıca görüşme konusunu oluşturdu. Kadın emeğine karşı uygulanan ayrımcılığın eşitsiz pratiklerin herşeyden önce eğitimdeki ve çalışma haklarındaki eşitsizliğin kaynağı olduğunu vurulayan konferans delegeler, dünyada okuma-yazma bilmeyen 500 milyon kişinin kadın olduğunu vurguladılar. Kadınların meslek sahibi olma konusunda da eşitsiz koşullarla karşıya olduğuna değinen konuşmacılar, örneğin Federal Almanya'da genç kızların, asgari eğitimden geçtikten sonra 500 meslek dalından ancak 16'sını seçebildiğine dikkat çektiler.

Dördüncü dünya konferansı eşit işe eşit ücret ilkesinin kapitalist dünyada hemen hemen bütünüyle hayata geçirilemediğini özellikle orayа koydu. örneğin kadın emekçilerin en iyi koşullar altında oldukları ileri sürülen Fransa'da, kadın emekçilerin ücretlerinin erkek emekçilerin ücretlerinden yüzde 32-34 oranında daha düşük olduğu konferans belgelerinde belirtildi.

"Kadınların birer emekçi, birer anne ve birer yurttaş olarak özgörevlerini yerine getirebilmeleri için yapılacak daha çok şeyin olduğu" belirtilen Konferansta şöyle denildi:

"Sendikaların başta gelen görevlerinden biri, kadınların hak eşitliği için, onların haklı talepler için ve gereksinmelerinin karşılanabilmesi için mücadeleyi hızlandırmaktır."

Kadınların iş hayatına ve buyoğun sendikal mücadele alanına katılımının, tüm dünyada kadın emekçilerin durumunda önemli İyileşmelere yol açtığı belirtilen konferansta, gümüzde kadın emekçilerin sayısının 560 milyon, dilerbir deyişle tüm çalışanların üçte birine ulaştığı kaydedildi. Kadınlarının nelerdurmlanmın bülincine varmasının ve politik ve sendikal yaşam katılımlarının yükseldiği vurulanarak, ömeğin Hindistan'da 1979 yılı içinde oluşturulan "kadın komitelerinin", son sendikalar kongesinde yüzüşkın delegeyle temsil edildiği belirtildi. Birleşik Amerika'da da sendikalı kadınların tüm sendikalar düzeyinde bir eşgüdüm çalışması içinde olduğunu dikkat çekildi.

DSF tarafından diğerlenen kadın emekçilerin sorunları üzerine 4. dünya konferansı, kadın emekçilerin teleplerini içeren bir "bildirge"yi de benimsedi. Konferans kararı belgeleri, aynı zamanda emekçi kadınlar lehine elde edilmiş olan ulusal anlaşma ve sözleşmelerin uygulanmasi gergini de hatırlattı. Konferansta vurgulanan itmlerin başında çalışma hakkı yer alıyor, meslek sahibi olma hakkına parasız ulaşma, eşit İşe eşit ücret, çalışma koullarının iyileştirilmesi, kültür, dinlenme, bden elitmi ve spor hakkı, diğer İtmler arasında mandı.

NATO, Güney Afrika'yı kitle imha silahlarıyla destekliyor

NATO üyesi büyük emperalist ülkelerin ırkçı Güney Afrika rejimine yılın imhasında kullanılan silahlar verdikleri bildirildi. Demokratik Alman ADN Ajansı'nın bir habernine göre, dünya barış ve güvenliğinin en büyük düşmanı olan NATO'nun büyük güçleri, Afrika'daki ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelelerini yok etmek amacıyla bu kıtadaki kendi bağlaşıklarına silah yardımını niceliksel ve niteliksel olarak artırdıla. özellikle Güney Afrika'daki ırkçı rejime gönderilen silahlar arasında özellikle yılın imhasında kullanılanlar yer alıyor.

Bu arda Güney Afrika'daki ırkçı yönetcilerin uzun yıllardan beri sürdükleri atom bombasına sahip olma çabalarında özellikle ABD ve Federal Almanya'nın yardımlarıyla ilerleme kaydettikleri bildirildi. SBKP Merkez Yayın Organı "Pravda" gazetesinde batılı emperyalist ülkelerin Güney Afrika'ya silah yardımını artırmalan üzerine yayınlanan bir yorumda da "Güney Afrikalı ırkçılar yılın imha silahlarını bal ıl ve özgü Afrika'ya karşı bir tehdit ve baskı aracı olarak kullanmayı hesphyorlar" denildi.

İspanya
DEMOKRASİ YOLUNDA YENİ ADIMLAR

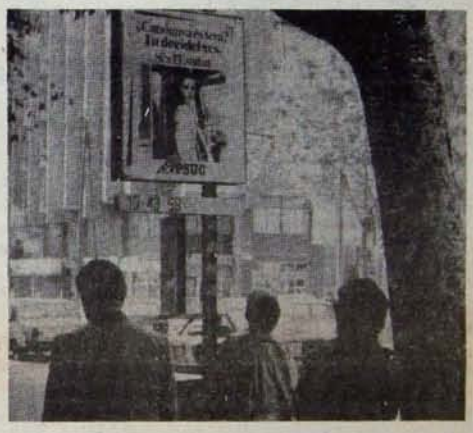

25 Ekim 1979 günü Ispanya'nın Bask ve Katalonya eyaletlerinde seçime katılan yurttşlann yaklaşık yüzde 90'ı. seçime katılma oranı yüzde 60 olmuştu. Madrd hükümet ile her iki bölgenin en önemli politik güçleri arasında karrlaştrılan özerklik sttüsünü onayladılar. Böylece 1978 Anayasasında belirlenen devlet yapısına politik gerçeklik kazandırma yolunda yeni bir adım atılmış oldu. Her iki bölgenin politik güçleri rln, İspanya Parlamentosunun ve Kral'ın onayladılı bu yeni sttü ile 1980 yılının tıkbahanda her iki bölgede seçimler yapılacak ve bu eyaleter halkının kendi kendini kendi parlamentolanıyla ve hükümetleriyle yönetmesi gerçekleşecek. Katalon ve Bask'hlann uluslararası haklannın tanınmasıyla ve Katalonya ve Bask ülkesine özerklik verilmesiyle, 1932-1936 yılları arasındaki İkinci Cumhuriyet zamanında elde edilmiş olunan kazanımlar yeniden sallanınş oldu.

Böylece İspanya gderk bir federal devlet görünümü kazanıyor. Bu, son olarak Ulusal Bayram törenlerlrn sdece Madrit'te degil, terine gelecektki otonom yönetmin başkent Sevilla'da da Ilk kez kutanmsında kendini göstrdi. Bu, ulusal byrmın bir özerk yönetim başkentinde kutlanması gleneglrn başlangcı oldu.

Aşırı ulusalcılarla faşIst ve diğer saRcl çevrelern özerklik sttüsüne karşı çıkmaları ve oylamayı boykot çagnlannda bulunmaları ya da bu sttünün rddi yönünde oy kullanmaya çalırmaları yüzünden Bask ülkesinde seçim sonuçlan büyük bır gerginIlk İçinde beklendI. Bununn için seçim sonuçlan ile bu sttünün onaylanmfsı bu güçlere karşı alır bir politik darbe oldu. Hükümetn aynı zmanda GRAPO adlı terör örgütün Ü liderler hakkında 'yakalama emi veresi, İspanyol kamuoyunda terörist saldırıların azaltılacaeı ve böylelikle tehdit eder bir durmdaki bazı askeri çevelerle sağ rdikal güçlern 'Düzen ve huzur adına" diktatörlüge geri dönüşü sllmda eylemlernin etkisizleştrlecı ilumudu yay gbkkaandı.

Bununla birlikte özerkleştrmeAnayasa'nın politık grçeklıllnln sallanmasının sdece bir bölümünü oluştuyor. Poiltk gerçekllllin sıllanmsı Için haşka alanlarda da Anyas temeli üzerinde çıkalmas düşünülen temel yasın, bu arad hükümetin Başbakan Adolfo Suaez tarafından açıklanan Işyerlernde işçi hakiannı düenleyen yasanın çıkanlması gerkiYo. Bu yas tüm sendikalann ve solpatilerin usamaz direnişi sonunda hazırlanabildI.

Hükümetn ekonomık politkası konusunda dsndikaleştiriler sürüyor. Enfasyon ornı, ücret ve maaşlarla kıyalnamayacak derede yüksek. 1979'da enOasyonun yüzde 16'ya yükselmesl bekleniyor. İşsizlerln sayı resmi verilere göre 1,1 milyon ve bu tm nüfusun yüzde 8'Irıl oluşturuyor.

14 Ekim 1979'da Işçi komlıyonlannın Madrd'te düenledIkler ve en güçlü sndikalardan 400 bın işçinin katıldıRı bir protesto eyleminde hilkümetln 1979 Alustosu'nda hazırladı!ı ekonomI progamı protsto edildi.

5 kıtadan haberler

ARJANTİN KOMÜNİST PARTİSİ ABD'NİN YENİ SALDIRI GİRİŞİMLERİNE KARŞI UYARIDA BULUNDU

Arjantn Komünist Parısı Irafından yapılan bir açıklamda, Amerika Birleşik Devleıleri'nin dünyanın çeşitli bölgelerinde yaptılı yenı saldır gşirerine karşı uyanda bulunuldu. AKP Yürtme Komitsi trfından yapılan açıklamada, ABD'nln çeşitli blgelerde yenı akeri girşimlerde bulundugu blirtildI. AKP Yütme Komitei ABD'nin yeni thdit ve provokasyon alanlarının özellikle Ora ve Güey Amerika ile Batı Avrpa'da yolunlaştılına dikkat çekilerek, bu bölgelerdeki tüm Ileriel gçl'r ABD emperalizminin svaş kışkırtmalanyla mücadele etmeye çalnldı. Açıklamada Parl'rn ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesinin ışılında ABD emperyallzmlrn kışkırtmlanyl mücadele edecell de bliriidi.

ABD'DE SUÇ ORANI SEKİZ AYDA YÜZDE DOKUZ ARTIŞ GÖSTERDİ

Amerika Birleşik Devleteri'nde suç oranının srekli yüksldiği bildirildi. Amerika Federal Soştura örgütü FBI'ın verilerne göre bu yılın ilk skiz ayı içinde ABD'de suç işleyenlerin syında yüzde 9'Iuk bir artış görldü 1977 yılında suç işleme oranında göreli bir gerilemenin görldülü FBI trafından iddia edilmişti. Ancak 1978 yılında toplam olarak bütn ülkede 11 milyon bskın, hırılık, tcavüz ve cinyet sçuişlenmişti. 1979'un ilk skiz ayında görlen artışın ABD'nın çökmekte olan toplumal ssteminin bir göstrgesi oldu!u belirtiliyor.

FEDERAL ALMANYA'NIN HESSEN EYALETİNDE HİTLER'İN ESKİ TEMSİLCİSİ WERNER'E FARHİ HEMŞEHRİLİK VERİLDİ

Fe<eral Almanya'da eski Nazl katillerini aklama çabalan resmi makamlar trafından sürdürlüyor. Son olarak Hessen eyaletinde Hitler'In bu bölgedeki eski tmilcisi Werner'e rahri hemşehrilik ünvanı verildi ve Werner'in adı eyaletin "Onur Llstsl"ne yazıldı. Eyal"t Parlamentosu tarafından alınan bu karr gereeince, eski Nazi katilin adı ayeleteki Bad Nauhelms kentnin 125. kurluş yıldönümü kutlamalan sırasında yerne getirildl. Kentn SPD'II Belediye Başkanı $chaeter, yaptı ı konuşmada bunun sadece "tarıhı hatırlatan" bir olay oldueunu söyledI. Federal Almanya'da eski nazileri ödüllendirme ÇalışMalanna karşı Ilerici güçlerin tepkllerl ise gıttikçe artıyor.

ETYOPYA'DA DEVRİMİN ÖNCÜSÜ İŞBAŞINDA

Etyopya'da yurtsever askerlerin Halle Selassiye imparatorluğu'nun feodal-monarşist egemenliğine son vererek iktidarı ele geçirmelerinin üzerinden beş yılı aşkın bir zaman geçti. Etyopya'nın yeni yöneticileri, iktidarı ele aldıktan bu yana temel toplumsal biçimlendirmeleri öngören bir yol izlediler.

Geçen yıllarda, yeni Etyopya'yı yaratmanın karmaşık ve çetin bir süreç olduğu görüldü. Devrimden sonra planlanan derin sosyo-ekonomik değişimler, halk yığınlarının yüzyıllar boyu sömürüldüğü ve baskı altında tutulduğu bir toplumda bazı iç çatışmalara yol açtı. Üstelik, askeri-demokrat güçlerin iktidarı ele aldıkları ülke, BMÖ verilerine göre yeryüzünün en geri kalmış 28 ülkesinden birisiydi.

Devrim sırasında Etyopya'da tüm partiler ve demokratik örgütler yasaklanmıştı. İşçi sınıfı çok zayıftı ve sendikal hareketi Monarşi'ye bağımlı bir haldeydi. Etyopya devriminin karmaşıklığını açıklayan bir başka olgu da, ülkede birkaç ulusun yaşaması, bu ulusal azınlıkların birinin yaşadığı bir bölgede ise ABD emperyalizminin stratejik planlarının büyük rol oynaması idi.

Tüm engel ve güçlüklere karşın Afrika'nın doğu sahilindeki bu ülkede 12 Eylül 1974 devrimi ile yeni bir dönem başladı. Kararlı bir toprak reformu feodal aristokratların gücünü elinden aldı ve 23 milyon insanı etkileyen köy yüksolluğu sorununa bir çözüm getirdi. Bu arada tüm ekonomi dallarındaki en önemli işletmeler devletleştirildi. Böylelikle yaklaşık 55 bin emekçinin acımasızca sömürülmesine bir son verildi.

Devrimci askerler tarafından gerçekleştirilen bu temel değişiklikler ülke içindeki ve dışındaki tüm gerici güçlerin yoğun saldırılarıyla karşılaştı. Çünkü Etyopya devrimi sosyalist ülkeler topluluğu ve bütün dünyanın ilerici güçlerinin yardım ve dayanışmasına dayanıyordu. Bu yardım ve dayanışma, emperyalizmin ve ülke içi karşı devrimin saldırılarına karşı bir savunma duvarı oluşturuyordu. Etyopya'daki yöneticiler, devrimci ordunun saflarını daha da sıklaştırmak ve silahlı kuvvetleri adım adım bir halk ordusuna dönüştürmek için çaba gösterliyorlardı.

Devrimin ileriye götürülmesi için, Etyopya'da ilerici güçler tarafından öncü bir partinin oluşturulması ilk koşul olarak görülüyordu. 23 Ağustos 1979'da Addis Abeba'da yayınlanan bir deklerasyon, ülkedeki toplumsal ilerlemenin sağlanmasının, Devrim'in hedeflerinin gerçekleşmesinin ilk koşulu olarak bir işçi sınıfı partisinin kurulması gerekliliğini vurguladı. Bu deklerasyon, Etyapya devrimci silahlı kuvvetlerinin komiserleri ve diğer yetkilileri tarafından imzalanmıştı.

Etyopya'lı devrimci askerler, kurulacak işçi sınıfı partisinin emperyalist saldırı ve entrikalara karşı Etyopya halkının güvencesi olacağını geçen Ağustos'ta yayınladıkları deklarasyonda altını çizerek vurguladılar. Deklarazyon, ayrıca parti kurma çalışmalarının nasıl yürütülmesi gerektiğini ve nasıl tamamlanacağını da belirtiyordu. Yoldaş'ların oluşturacağı parti merkezi, işçi sınıfı partisinin sağlıklı gelişmesinin önkoşulu olarak belirtildi. Bu arada yeni işçi sınıfı partisinin programının ana ilkeleri de belirlendi. Bu program, 29 Ekim 1978'de İlerici Askeri Yönetim Konseyi tarafından açıklanan Ulusal Devrimci Kalkınma Kampanyası programı çizgisinde olacaktı.

Programın öngördüğü ana görev feodal üretim biçiminin tam anlamıyla ortadan kaldırılmasıydı. Bununla bağlantılı olarak yığınları yoksulluktan, cehaletten, hastalıklardan ve işsizlikten kurtarmak, sosyalist temel üzerinde bir toplum yaratılmasını sağlamak bu programın belirlediği hedefler arasındaydı.

Etyopya'daki devrimci yönetim işçi sınıfının öncü partisinin yaratılmasında en büyük desteği sosyalist ülkeler topluluğu ve dünyanın diğer bölgelerindeki kardeş partilerden görüyor. Zengin bir deneyime sahip olan dünya işçi sınıfı hareketi, Etyopya halkının sosyalizm yolunda özgürlüğe ve mutluluğa kavuşturulması için elinden gelen yardımı yapıyor. Hem ekonomik, hem de toplumsal alanda kalkınma çabalarında sosyalist dünyanın en içten dayanışmasını yanında bulan Etyopya devrimi sosyalizmi kurma yolunda emin adımlarla ilerliyor.

Moskova'da M.Kemal'i anma toplantısı

SSCB Bilimler Akademisi Doğu Bilimleri Enstitüsü'nde Mustafa Kemal'in anısına düzenlenen bir türkologlar toplantısı yapıldı. Türkiye sorunlarıyla uğraşan bilim adamları Moskova'daki yüksek öğretim kurumlarının öğretmenleri, yüksek okul öğrencileri ve Sovyet başkentinin toplum temsilcileri bu büyük bilimsel araştırma kurumunun toplantı salonunda bir araya geldiler.

Toplantıda profesör Abdulla Şamsutdinov "Kemal Atatürk ve Sovyet-Türk Dostluk İlişkilerinin Kurulması" konulu bir rapor sundu Türkiye'de ulusal kurtuluş savaşı öncesinde ortaya çıkan durum üzerinde ayrıntılı olarak duran A. Şamsutdinov şöyle devam etti:

' Büyük Ekim Devrimi insanlığın gelişme tarihinde yeni bir dönem açtı, sömürge ve bağımlı ülkeler halklarının uyandırılması için güçlü bir itici etken oldu Doğu'daki ulusal kurtuluş hareketini destekledi, egemen devletlerin kurulmasına bu devletlerin ulusal dirilişine yardımcı oldu Diğer halklara karşı Çarlık hükümeti tarafından yürütülen yağma ve baskı politikasını reddeden Ekim Devrimi, Türkiye de dahil olmak üzere bir dizi ülkede tarihsel sürecin hızlanmasına elverişli etkide bulundu Türk halkının emperyalist istilacılara karşı zafer kazanmasına ve ülkede cumhuriyetin kurulmasına yardım eden Sovyet Türk dostluğu ve işbirliği Ekim Devrimi sayesinde doğdu '

Abdulla Şamsutdinov toplantıya katılanlara genç Sovyet Devleti tarafından savaş sırasında Türkiye'ye yapılan büyük maddi ve manevi yardımı anlattı

Sovyet bilim adamı son olarak, K. Atatürk'ün gelecek kuşaklara Sovyet-Türk dostluğunu, ülkenin özgürlük ve bağımsızlığının sağlam bir güvencesi olarak korumalarını öğütlediğini belirtti. Tarih bilimleri doktor adayı Boris Potshveriya, ' Devlet adamı Kemal Atatürk" konulu bir rapor sundu K. Atatürk'ün ilerici reformları üzerinde duran Sovyet türkologu ilk Türk Cumhurbaşkanının faaliyetindeki en önemli noktanın politik, askeri, ekonomik ve diğer alanlarda ülkesinin bağımsızlığını sağlamak olduğunu söyledi. B. Potshveriya, toplantıya katılanlara K. Atatürk'ün devletini yabancı devletlere, yabancı sermayeye ve askeri örgütlere ayrıcalık tanımaktan sakındığı açıklamalarını anımsattı.

Sedat'ı bekleyen son

Filistin Kurtuluş Örgütü lideri Yaser Arafat başkanlığındaki FKÖ heyeti Sovyetler Birliği'ne yaptığı resmi ziyareti tamamladı. Ziyaret sonrasında yayınlanan ortak bildiri genel çizgileriyle her iki tarafın şimdiye kadar bilinen görüşlerini içeriyor ve çok önemli bir gerekliliği vurguluyordu: "Camp David komploları, özünde Arap ve Afrika'daki ulusal kurtuluş hareketlerini durdurmayı amaçlamaktadır. Bu nedenle Arap ülkelerindeki emperyalizme ve siyonizme karşı tüm ulusal güçlerin birliği bu aşamada büyük önem taşımaktadır. Sovyetler Birliği, FKÖ'nün bu yoldaki mücadelesini selamlamaktadır.'

Bu ziyaretin yapıldığı ve ortak bildirinin yayınlandığı günlerde dünya kamuoyunun dikkatleri bir başka olay üzerine çevrildi. İranlı öğrencilerin ABD'de "tedavi gören" devrik Şah'ın iade edilmesi istemiyle Tahran'daki Amerikan Büyükelçiliğini işgal eylemleri gittikçe büyüyen boyutlarda olaylara yol açıyordu. Emperyalizmin uşaklığının sonunu, yaşamının son günlerindeki çaresiz yalnızlığı ve terkedilmişliği ile belgelemekte olan İran Şahı'nın İran'a geri verilmesi düşüncesi ABD'de bazı çevrelerde dile getiriliyordu. Bu karmaşık olayın nasıl sonuçlanacağı merakla beklenirken, Ortadoğu'dan terkedilmiş Amerikan uşağına bir "jest" yapılıyordu: "Mısır Şah Rıza Pehlevi'yi konuk etmeye hazırdır."

Kolayca tahmin edilebileceği gibi bu "jest"in sahibi, SSCB-FKÖ Ortak bildirisinde sözü edilen "Camp David komplosu"nun belgesinin altına imza koyan hain Sedat'tı. Arap dünyasındaki soyutlanmışlığını ve kendi ülkesindeki sarsılmış durumunu ortadan kaldırmak için ABD'ne tam teslimiyeti kabul eden, açıkça ve bağnazca ulusal kurtuluş savaşlarının karşısında yer almış olan hain Sedat Filistin ve Ortadoğu'daki halkların bu can düşmanı'nın, eski müttefikine kucak açması şaşırtıcı değildi.

Hain Sedat'ın Filistin halkını ve ülkesini İsrailli siyonistlere satma girişimleri, devrik Şah'a hiç de yabancı olan işler değildi. Ancak devrik Şah, ABD emperyalizminin bağlaşığı olarak Ortadoğu'daki Filistin Kurtuluş Hareketini yok etmekte başarısız kalmıştı. Dahası, hareketin güçlenmesini engelleyememiş, bundan da öte kendi iktidarını bile koruyamamıştı. İran halkı emperyalizmin ve siyonizmin bu baş destekçisini yerle bir etmiş, Filistin Kurtuluş Örgütüne kucak açmıştı. Hain Sedat'ın telaşının nedenlerinden biri buydu. Kimbilir, belki de ulusal kurtuluş hareketlerine düşmanlıktaki "zengin deneyimlerinden yararlanmak için" Şah'ı yanına çağırıyordu.

Bu günlerde yayınlanan FKÖ-SSCB ortak bildirisi Sedat'ın bu telaş ve korkusunun bir işe yaramayacağının bir ifadesi olmuştur. FKÖ'ye düşmanlık, FKÖ'nün düşmanlarıyla dostluk, emperyalizme ve siyonizme uşaklık bugüne dek bir işe yaramamıştır. Dünyadaki tüm Ulusal kurtuluş hareketlerinin gerçek dostu olan dünya sosyalist sisteminin dayanışması, Filistin halkının emperyalizme ve siyonizme karşı mücadelesine güç katmıştır. FKÖ lideri Arafat'ın Sovyetler Birliği'ndeki şu sözleri bunun göstergesidir: "Sovyet ve Filistin halkları arasındaki dayanışmadan ve Sovyetler Birliği'nin FKÖ'nü desteklemesinden büyük onur duyuyoruz."

Yazımızın başında sözünü ettiğimiz, ortak bildiride vurgulanan "Arap ülkelerindeki emperyalizme ve siyonizme karşı tüm ulusal güçlerin birliği" gerekliliği ise her geçen gün bir "gerekliliik" olmaktan bir "gerçeklik" olmaya yaklaşmaktadır. Söz konusu birlik'in içinde Mısır halkı da vardır. Ortadoğu'da emperyalizmi ve siyonizmi yenecek belirleyici güç olan halkların içinde Mısır halkı da söz konusudur. Bugüne dek FKÖ'yü ezdirmeyen Arap halkları Filistin halkının tek temsilcisi olan bu örgüte karşı olan Enver Sedat'ı da yerle bir etmesini bileceklerdir.

• nail serikoğlu

Gençlik ne istiyor?

MEHMET KÖK

Gençlik toplumun yeniden kuruluşunda önemli bir unsurdur. Gençlik gelecektir. Gelecek ise sınıfsız, sömürüsüz bir dünyadır.

Dünya devrimci süreci; dünya sosyalist sistemi, kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfı hareketi ve ulusal kurtuluş savaşı vermekte olan halkların birlik ve bütünlüğünden oluşur. Bu bütünlük gençliği de içinde taşır. Hem de iki kez içinde taşır. *Birincisi*, uluslararası proletaryanın en mücadeleci, öncü işçileri gençtir. Ulusal kurtuluşçu halkların büyük çoğunluğu ve öncü unsurları da gençlerdir. Genç işçiler, genç köylüler, genç aydınlar dünya devrimci sürecini meydana getirirler. Dünya devrimci sürecinin en etkin eylemcileridir. *İkincisi* ayrı örgütlenmeleriyle bağımsız bir güç meydana getiren genç kuşaklar büyüyen devrimci enerjileri, artan sosyal ve politik rolleriyle dünya devrimci sürecinin günümüzdeki aşamasında çok önemli unsurlardır.

Bugün kapitalist ülkelerin gençleri yaşadıkları düzeni beğenmiyorlar. Burjuvazi gitgide gençlerin kontrolünü elinden kaçırıyor. Brejnev'in söylediği gibi, "Bu durumda herkes kapitalizmin geleceğinin ve tarihsel ufkunun olmadığına daha çok inanıyor."

Gençlik ve gençlik hareketi için tek ilerici ve devrimci ufuk işçi sınıfı ve bilimsel sosyalizm ile sağlam bağlar kurmaktır. Dünyanın sosyalist dönüşümü genç kuşağa insani ilişkiler geliştirmeyi kalıcı barışı ve insanın maddi ve manevi gereksinimlerinin giderilmesini kolaylaştırıcı olanaklar sağlar.

Bilimsel sosyalistler gençlik içindeki sınıf farklılıklarını bilirler, aynı zamanda da onları özel bir sosyal grup olarak kabul ederler. Gençlik yeniye duyduğu istek ve geleceğe dönük olmakla ayrılır. Lenin gençliğin devrimci potansiyelini keşfetti. Lenin, "Biz geleceğin partisiyiz, ve gelecek, yaratıcıları en iyi izleyen gençliğe aittir." diye yazmıştır.

Günümüzde tüm ilerici ve anti-emperyalist, anti-faşist gençlerin birliğini sağlamak, burjuvazinin doğrudan ya da dolaylı politik, ideolojik, örgütsel etkilerine ve gençlik üzerindeki diğer bütün oportünist ve revizyonist etkilere her türlü maceracı, goşist, anarko sendikalist, milliyetçi ve maocu saptırmalara karşı azimli bir mücadele vermek gerekiyor.

Lenin'in dediği gibi, "demokrasi mücadelesi ile sosyalist devrim mücadelesini birleştirebilmek" için gençliğe demokratik ve sosyalist görevler arasındaki ilişki sorununun Marksist konumunu kavramasına yardım etmek gerekiyor.

Geçtiğimiz hafta tüm dünyada Uluslararası Gençlik ve Öğrenci Haftası yüz milyonlarca genç tarafından DDGF'nin öncülüğünde büyük bir coşkuyla kutlandı. Ülkemizde de Genç Öncü, İGD, SGB, DDKD üyeleri haftayı kutladılar.

Genç Öncü hafta içinde çıkarttığı bir broşürü de gençliğe armağan etti. Bu broşür az önce sözü edilen işlevi görmektedir. Yani "demokrasi mücadelesi ile sosyalist devrim mücadelesini birleştirebilmek"ten gençliğe demokratik ve sosyalist görevler arasındaki ilişki sorununun Marksist konumunu kavramasına yardım etmektedir.

Genç Öncü, *Gençlik, Eğitim, Meslek, İş İstiyor* başlıklı broşürü çıkarmakla gençliğe bu düzenin devamı süresince, hatta bazı talepleriyle ondan da sonra bitmez, tükenmez bir eylem kılavuzu sunmuştur. Genç Öncü'nün bu çalışması eylem birliğine bir katkı ve eylem birliği için herkesin üzerinde anlaşabileceği bir platform olarak da gözükmektedir.

İşçi sınıfı hareketine omuz vermenin bir gereği olarak, gençlik,kendi sorunlarına da kendisi sahip çıkmakta, herşeyi devrimin gerçekleşeceği o büyük gün'ün ertesine ertelememektedir. Okulda, fabrikada, tarlada, büroda, her yerde günlük somut uğraşılar içinde sorumluluğunun gereğini yerine getirmektedir.

Broşürde Dünya Gençliği ve Türkiye Gençliği ayrı ayrı incelenmiş. Dünya Gençliği; Genel, Kapitalist Ülkelerde Gençlik, Az Gelişmiş Ülkeler Gençliği ve Sosyalist ÜlkelerGençliği olarak ele alınmış. Gençliğin uluslararası mücadele birliği anlatılmış.

Türkiye Gençliği; İşsiz Gençlik, İşçi Gençlik, Emekçi (memur) Gençlik, Köylü Gençlik, Öğrenci Gençlik olarak incelenmiş. Sonuçların anlatıldığı ve mücadele hedeflerinin gösterildiği bölüm Bağımsızlık - Demokrasi - Sosyalizm Mücadelesi ve Eğitimi bölümü. Özet ve önerilerle broşür sona ermekte.

Broşürün vardığı sonuçlara göre İngiltere'de 1 milyon, Fransa'da 400 bin, Federal Almanya'da 350 bin, İtalya'da 400 bin genç işsizdir. Çalışma yaşına gelen genç iş bulamamakta, sık sık yinelenen dönemsel işsizlik dalgalarında ise önce genç işçilerin işine son verilmektedir. Bu yüzden,kapitalist ülkelerdeki gençliğin iki somut talebi, "kız/erkek her gence bir meslek, herkese iş" olarak belirmektedir.

Az gelişmiş ülke gençliği, kapitalist ülke gençliğinden de fazla olarak işsizlik içindedir. Azgelişmiş ülke gençliği eğitim hak ve olanaklarından yoksundur. Devrimden önce az gelişmiş bir ülke olan Küba 1961 yılında okuma yazma sorununu çözmüştü. Türkiye'de ise bu sorun hâlâ sürmektedir.

Buna karşılık sosyalist ülkelerde işsizlik diye bir sorun yoktur. Zorunlu eğitim Sovyetler

Birliği'nde 11 yıla, öteki sosyalist ülkelerde ortalama 10 yıla çıkarılmıştır. Eğitim parasızdır. Politeknik içeriğiyle orta öğretim her genci mutlaka bir meslek sahibi yapmaktadır. Broşüre göre Türkiye'de iki buçuk milyona yakın genç işsiz vardır. Resmi rakamlara göre iki buçuk bilyon köylü genç okuma yazma bilmemektedir.

Türkiye'de yasal düzenlemelerle öngörülen sürelerde okullarını bitirenlerin oranı, ilkokulda yüzde 29, ortaokulda yüzde 37, lisede yüzde 46 ve üniversitede ise sadece yüzde 9'dur.

Dördüncü Beş Yıllık Kalkınma Planına göre ilkokula gitmesi gereken çocukların sadece yüzde 87'si bu olanaktan yararlanabilmekte, oran ortaokullarda yüzde 34, liselerde yüzde 14,6, yüksek öğrenimde ise yüzde 5 olmaktadır.

1979 ÜSS'de yüksek öğrenime giriş için başvuran 438 bin adaydan sadece 40 bin kadarı yüksek öğrenime kaydolabilmiştir.

Türkiye'de,
— Bilgiye ulaşma hakkı,
— Bir meslek sahibi olma hakkı,

— İş bulma, bu mesleğe uyan bir iş bulabilme hakkı yok gibidir. Ve gençliğin temel talepleridir.

Suçluluğu arttıran, 18 yaşındaki gence en ağır cezaları verebilen kurulu düzen, aynı gence oy kullanma hakkını tanımamakta direnmektedir. 18 yaşı ile 21 yaş arasındaki iki buçuk milyon genç oy hakkı istemektedir.

Broşürde, sosyal, politik, ekonomik, ideolojik, kültürel, örgütsel alanlarda gençliğin tüm somut talepleri ele alınmış. Biz yukarıya yalnızca ilginç bazı rakamları aldık.

Broşür 24. sayfasında, *"Öğrenci gençliğin öğrenci olmaktan doğan son derece önemli ve güncel sorunları bir kenara itilmiş, bunlarla ilgilenmek devrimci mücadeleden kaçış sayılmıştır."* demekle çok önemli bir hataya değinmiştir.

Genç Öncü, bu broşürü çıkarmakla ve eğitim, meslek, iş talepleriyle emperyalizmin ve faşizmin kaynaklandığı ekonomik sistemin temellerine karşı mücadeleye yönelmiştir.

Genç Öncü gençliğin faşizme karşı birlik ve dayanışmasının da bu mücadele içinde ve sırasında, somut istekler için yapılan eylemlerle doğacağını ve güçleneceğini görmüş olduğunu ortaya koyuyor.

Genç Öncü tüm ilerici, demokrat, sosyalist gençlere seslenmektedir:

— Gençliğin temel ekonomik ve politik çıkarlarının korunup geliştirilmesi için,

— Geniş gençlik yığınlarını anti-faşist, demokrasiden yana mücadeleye çekmek için,

— Gençliğin anti-faşist eylem birliğini adım adım geliştirmek için,

Hep birlikte görev başına!

yurt ve dünya

kasım 1979, 18

EKİM SEÇİMLERİ-TUZAKLAR, YANILGILAR VE HEDEFLER
yavuz ünal
AKP: SEÇİMLER VE KİTLE İÇİNDE PARTİ ÇALIŞMASI (rapor)
İKP: KURUMLARLA VE KİTLELERLE OLAN İLİŞKİLER (tartışma)
BURJUVAZİNİN NİYETLERİ ÜZERİNE DÜŞÜNCELER
gürel tüzün
"SANAT RAPORU" ÜZERİNE
füruzan
refik durbaş
"ÜÇÜNCÜ ENTERNASYONAL'İN KISA TARİHİ"
hasan tanay
"PARTİLEŞME SÜRECİ"
leylâ ekin
"LENİN ÇAĞININ DEVRİMCİLERİ"
engin omacan

YURT ve DÜNYA'nın bu sayısıyla abone süresi dolmuştur. 19. sayıdan itibaren abenelerin yenilenmesi gerekmektedir.
YURT ve DÜNYA

Adres: Piyerloti Cad. 21 Çemberlitaş - İSTANBUL"

EMEKTİR SEVMEK

Sevgi Soysal'ı anıyoruz

22 KASIM, SEVGİ SOYSAL'IN ÖLÜM GÜNÜ. SEVGİ SOYSAL ÜÇ YIL ÖNCE, 1976'DA ÖLMÜŞTÜ. 12 MART ZİNDANLARINA YENİLMEYEN BEDENİ, KANSERE YENİLMİŞTİ... GEREK SOSYALİST KİŞİLİĞİ, GEREK İNSANCIL ÖZELLİKLERİ, GEREKSE ÖZGÜN HİKAYE VE ROMANLARIYLA TANIDIĞIMIZ, SEVDİĞİMİZ BU DEĞERLİ YAZARIMIZI, "EMEKTİR SEVMEK" ADLI BİR YAZISIYLA ANMAK İSTİYORUZ. DÜNYA ÇOCUK YILI'YLA İLGİSİNİ DE DÜŞÜNEREK YAYINLADIĞIMIZ "EMEKTİR SEVMEK", SEVGİ SOYSAL'IN AYNI ZAMANDA ÖZGÜN BİR POLİTİK-DENEME YAZARI OLDUĞUNU DA GÖSTERİYOR.

"Hani bazı büyük anneler, büyük babalar, dayılar, teyzeler, halalar, amcalar vardır çocuğunuzu pek seven!... O kadar çok seven ki, ne bir kez çocuğunuza bakmışlardır, ne bir kez olsun lazımlığını dökmüş, ne bir kez olsun yemesiyle, uyumasıyla ilgilenmişlerdir. Çocuğa geçer, bu gündelik emek hiç ilgilendirmez onları. Hatta bu görevi yüklenen kimsenin yoluna taş bile koyarlar. Çocuğa olmadık zamanda çukulata almayı, ya da keyif olsun diye uykudan uyandırmayı marifet sayarlar. Çocuğun böylece bozulacak olan yemek ve uyku düzeni hiç ilgilendirmez onları, buna emekleri geçmemiştir çünkü Çocuğun terbiyesi de ilgilendirmez onları, onlar çocuğu sevmek diye dizde hoplatıp şımartmayı bilirler. Çocuğun kişiliği hiç önemli değildir, çocukla çıkardıkları bencilce keyfi, çocukla bir oyuncak bebekmiş gibi oynamayı onu sevmek sanırlar.

Oysa bir çocuğu sevmek, ona ağucuk gugucuk yapıp, onu "fış fış kayıkçı" diye sallamak değildir. Bir çocuğu sevmek,sanki o durağan bir oyuncakmış gibi, onu bir sepetten alırcasına sevip yine sepete bırakmak değildir. Bir çocuğu sevmek, onun çocukça hareketleriyle, yarım konuşmasıyla gönül eğlemek değildir. Bir çocuğu sevmek, ona, kuru yaşamamıza renk ve neşe katmak için, "de bakayım dedecim de, de bakayım teyzecim de, de bakayım halacım de" diye kendi kulağımızı gıdıklayan sözcükler belletmek değildir. Bir çocuğu sevmek, yanağını, gıdısını çimdirip, yüzünü tükürükle bulayıp sonra çocuk altını ıslattığında, "anası, bu çiş yapmış" diye onu yere bırakıvermek, hiç değildir. Bir çocuğu sevmek onun yalnız hoşa gidici ve iç açıcı yönleriyle ilgilenip, bin emekle büyüyen bu yapının ameleliği söz konusu olunca yan çizmek değildir.

Çocuğu sevmenin ne olduğunu, en iyi yine çocuklar bilirler. Ve kendilerine ağucuk yapıp çukulata alanları değil, emek verenleri sever ve bir ona güvenirler. Bir çukulatayla çocuğun gönlünü satın almaya kalkıp ona istediklerini yaptırmaya, söyletmeye kalkışanlara inat, "hadi bir oyna bakayım," "hadi bir şarkı söyle bakayım" ricalarına dut ve put kesilerek verirler.

*

Zordur çocuk sevmek, onun sizin olduğu kadar, hatta çok daha fazla hayatın kendisi olduğu için sevmek, çok yavaş görünüp çok hızlı gelişen bir oluşuma yön vermek: Bir güzelim suyun, akışını, kesen taşları yorulmadan kaldırıp en güzel denize, hayata karışmasında payı olmak, bir gelişmenin olabilecek en iyi gelişme, bir oluşumun olabilecek en iyi oluşum olması için emeğini katmak, hiç olmazsa emeğini esirmemek zordur. Zordur ya, bize sunulmuş olan bu güzelim hayata ödememiz gereken, yan çizmeğe hakkımız olmayan bir fiyattır çocuğa verilen emek. Kısa vadeli hesapların yapılamayacağı, tek karşılığı, daha güzel bir dünyanın ve daha güzel insanların yaratılmasına katılmak olan bir emek.

*

Analar, bu emeği en ucunda da olsa, mutlaka tanıyanlardır. Bu bakımdan her toplumda analara gösterilen saygı, analara verilen değer boşuna değildir. Çünkü analar hayatın emekçileridir. Çocukları büyüdükten sonra da onların hayatlarına titremeleri, hayatın emekçisi olarak hayatın üstüne titremesi gereken bir şey olduğunu iyi bilmelerindendir.

Güneşin hemen hergün, bir gencin ölüsü üstüne kapandığı bugünlerde, analar eyleme geçtilerse, bunun için geçtiler.

Çünkü görülüyor ki, toplumumuzda gençliği seven sadece analar. Bunda şaşacak bir şey de yok, çünkü toplumumuzda gençlere emeği geçen, onlara emek veren, hemen hemen yalnızca analar. Onların ötesinde "gençlik" sözcüğünü pek seven büyüklerimiz, yöneticilerimiz, gençleri sevmiyorlar, çünkü onlara emek vermiyorlar, daha güzel insanların oluşumuna hiç bir katkıda bulunmuyorlar.

Çünkü gençliği sevmek, "gençliğe hitabe" yazmak değildir.

Gençliği sevmek onların spordan bilime kendi başlarına harikalar yaratmalarını bekleyip, arada sırada gerçekleşiveren bu harikalarla övünmek değildir.

Gençliği sevmek, devlet kesesinden yapılanlar karşılığında ondan kendi hoşunuza giden şeyleri bellemesini, sizin kafanızı ve gönlünüzü hoş edecek davranışlarda bulunmasını istemek değildir.

Gençliği sevmek, boşa tükettiğiniz ve bir mirasyedi gibi harcadığınız umutlardan hicap duymadan, ondan "ümit" olmayı beklemeğe kalkışmak değildir.

Gençliği sevmek, ekonomisinden trafiğine, imarından planına, yönetiminden çarşı pazarına kadar tam bir keşmekeş ve anarşi içine soktuğunuz bu düzene baş kaldırdığı zaman ona "anarşist!" demek değildir.

Ne onun hayatının, ne de hayatın daha güzel olması için hiç emek vermeden 'Ey Türk Gençliği!" demek değildir gençliği sevmek.

Hiç biri hiç biri değildir. Hadi itiraf edin, gençliği hiç mi hiç sevmediğinizi. Ve siz "agucuk" deyince o "gugucuk" yapmıyor diye onu bu yüzden copladığınızı, kanına, canına girdiğinizi itiraf edin!

Ve analara, işte en çok bu yüzden hınçlanıp kinlendiğinizi, itiraf edin! Edin de olsun bitsin! Merak etmeyin, analar işkence yapmaz."

17.4.1976

TÜMÖD'in yüksek öğretim sempozyumu yapıldı

Tüm Öğretim Üyeleri Derneği'nin düzenlediği "Yüksek Öğretim Sorunları Sempozyumu" Ankara'da TSE salonunda yapıldı.

Üçgün süren sempozyumun altı oturumunda toplam 18 ayrı bildiri sunuldu ve tartışıldı.

12 Kasım günü başlayan sempozyumun açılış konuşmasını TÜMÖD Genel Başkanı Doç. Dr. Türker Alkan yaptı. Alkan konuşmasında yüksek öğretimin tüm sorunlarının sempozyumun işleyeceği konularla kapsanmadığının bilincinde olduklarını söylerken, yüksek öğrenimin sorunlarının genel olarak eğitimin sorunlarından da ayrılamayacağını, eğitim sorunlarının ise ülke sorunlarından soyutlanamayacağını da belirtti. Alkan tüm bu sorunların ülkemizde yüksek öğretimin yeniden düzenlenmesi gereksiniminin bulunduğu ve bu konuda çalışmaların olduğu bir dönemde ele alınmasının sempozyumun taşıdığı önemi arttırdığını söyledi. TÜMÖD Genel Başkanı böyle bir ortamda düzenlenen bir sempozyumun en büyük eksikliğinin ise, sorunların gerçek sahibi öğrencilerin temsilcilerinin yer alamamasında olduğunu belirterek, bu durumun temel sorumluluğunun, yüksek öğrenim gençliğinin merkezi, sendikal bir örgütlenmesi önüne konan anti-demokratik kısıtlamalar olduğuna işaret etti. Ancak, öğrenci gençliğin bu kısıtlamaları, engelleri aşma yolunda yetersiz kalmasının da yadsınmaması gerekliliğini vurguladı.

Daha sonra sempozyumda "Türkiye'de Yüksek Öğretimin Tarihsel Gelişimi", "Türkiye'de Toplum ve Üniversite", "Türkiye'de Üniversitelerin Yapısal Sorunları", "Üniversite Öncesi Eğitim ve Üniversiteye Giriş", "Üniversite Eğitim Programları ve Toplum Gereksinimleri", "Yüksek Öğrenim Gençliğinin Sorunları"na başlığı ile belirlenen altı oturumda ilgili bildiriler sunuldu ve tartışıldı.

Bildiri ve tartışmacıların yaklaşımları farklı da olsa, genel bir görüş birliğine ulaştıkları nokta, eğitim sorunları ve ülke sorunları arasındaki ilişki ile sorunların çözümünün sistem sorunu olduğuydu. Ancak mevcut sistem içerisinde getirilebilecek somut düzenlemeler ile çözülebilecek noktalar olduğu da ortak bir görüş olarak belirdi. Bunun koşulu ise genel olarak demokratikleşme içerisinde eğitimin demokratikleşmesi olarak vurgulandı. Bu arada "Egemen Toplumsal Güç Odakları, Emekçi Kesimler ve Üniversite" konulutebliğin de Prof. Sadun Aren, demokratikleşmenin koşullarından birisi olarak üniversitede sosyalist öğretim üyelerine serbestçe yer alma özgürlüğünün vazgeçilemez olduğunu vurguladı.

Üniversite Giriş Sınavları konulu tebliğinin tartışmacılarından ÜSYM Başkanı Prof. Altan Günalp'in, konuşmacı ve tartışmacıların giriş sınavlarının bir kurum olarak antidemokratik bir nitelik taşıdığı, ayrıcalıklı kesimden gelenlerin üniversiteye girişini düzenle bir sistem olduğu görüşlerini kabul etmesi, sempozyumun ilginç yönlerinden birisi oldu. Günalp, bu durumun sistem sorunu olduğunu ve ÜSYM'nin yetki sınırlarını aştığını belirtirken, kendisine diğer konuşmacıların, karar organı olmasa da yapabilecekleri olduğunu hatırlatmaları üzerine, ÜSYM merkezinin sınav sonuçlarının değerlendirmesinden ortaya çıkan verileri yakın bir gelecekte yayınlayacağını söyledi. Eğitim sorunları ile ilgili demokratik kamuoyu bu sözün elbette takipçisi olmalı.

Sempozyum genel olarak oldukça kalabalık bir dinleyici kitlesince izlendi. En son oturumda yüksek öğrenim gençliğinin sorunları konusu sunulurken, salonun daha kalabalık oluşu, öğrenci gençliğin kendi sorunları üzerinde duyarlı oluşunu ifade etmekteydi. TÜMÖD yetkilileri de tartışmaları dinleyici kitlesine açarak, bu ilgiye duyarlı olduklarını gösterdiler. Sonuç olarak başarılı bir sempozyum, sorunların gerçek sahiplerince noktalanırken, çözümün de onların somut tutarlı, kararlı, örgütlü mücadelesi ile gerçekleşebileceğini göstererek tamamlandı.

Eğitim emekçilerinin örgütüne sahip çıkalım

BEKİR YAVAŞ

Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Mahkemesi TÖB-DER'in 15 Eylül'de yapılan Şube Başkanları toplantısını 141. maddenin 1. fıkrasına aykırı bularak Merkez Yönetim Kurulu üyeleri ve 25 şube başkanı hakkında "gizli örgüt kurmaktan" gıyabi tutuklama kararı verdi.

Geçtiğimiz Cumartesi günü TÖB-DER Genel Başkanı Gültekin Gazioğlu ve Merkez Yürütme Kurulu üyeleri, 12 Mart'a benzer yöntemlerle, gece yarısı evlerinden alınarak, Sıkıyönetim Askeri tutukevine götürüldüler. Sabahın erken saatlerinden itibaren de bütün gün, arama bahanesiyle TÖB-DER Genel Merkez binasında karargah kuruldu.

Demokrasi güçleri MC dönemleri boyunca kan ve can pahasına göğüsledikleri burjuvazinin saldırı ve cinayetlerini, baskı ve sömürüsünü CHP iktidarında da, güngeçtikçe artan bir düzeyde yaşadılar. Burjuvazi demokratik toplumsal muhalefeti sindirme, etkisizleştirme ve giderek yoketme planlarını, sözde demokratik hak ve özgürlüklere sahip çıkacağını söyleyen, memurlara grevli toplu-iş sözleşmeli sendikal haklar vaadeden bir parti eliyle, CHP iktidarı eliyle uyguladı. Hem de MC dönemlerinde ulaşamadığı bir düzeyde yaptı bunu.

İşçi ve emekçilerin oylarıyla iktidar olan CHP, hükümet olduğu sürece, bırakınız demokratik hak ve özgürlükleri geliştirmeyi, var olanların bile kullanılmasına tahammül edemedi. Memurlara sendikal haklar vermek bir yana, ellerindeki sınırlı örgütlenmeleri bile yok etme plnları peşinde oldu.

Burjuvaziye güven verme düşüncesiyle gerçekleştirilen bu tam yol sağa gidişin en son ve yalın ifadesi TÖB-DER ve yöneticilerine uygulanan son operasyondur.

MHP ve ÜGD adlı cinayet odaklarının kılına bile dokunulmazken, faşist katiller elini kolunu sallayarak gezerken TÖB-DER yöneticileri hakkında verilen bu karar ibret vericidir.

Hükümet olduğu sürece bu ve benzeri uygulamaları, bağımlılığı artırıcı, NATO'cu, IMF'ci politikasıyla iflas etmiş CHP ve yönetiminin giderayak TÖB-DER'e yönelik bu saldırısı, TÖB-DER Genel Başkanı Gültekin Gazioğlu ve yöneticilerinin şahsında, tüm demokrasi güçlerine yöneltilmiş bir saldırıdır.

Bir yandan kendinden sonraki hükümete "dikensiz bir gül bahçesi" bırakmak istercesine, istifa ettikten sonra bile yönetimden ayrıldığı güne kadar demokrasi güçlerine saldırıyı sürdüren CHP yönetimi ve bir yandan da Ecevit'in, sağa demir atma kararının verildiği CHP kurultayında yaptığı konuşma ve bu konuşmada öğretmenlere ve TÖB-DER'e yönelttiği ithamlar oluşturulmakta olan örtülü MC'ye şimdiden yol gösterir mahiyettedir.

Burjuvazinin öğretmenlere ve örgütlerine yönelik ilk saldırısı değildir bu. 12 Mart'larda da benzeri operasyonları yaşadı öğretmenler ve boşa çıkardılar. Yetmiş yıllık örgütlü mücadele geleneği olan öğretmen hareketi bu ve benzeri saldırılar elbette yine boşa çıkaracaktır.

Kurulduğu günden bu yana demokratik hak ve özgürlükleri korumak ve kullanmaktan başka yasadışı hiçbir eylemi olmamış TÖB-DER ve yöneticilerini, burjuvazinin yasadışı gösterme çabaları sonuçsuz kalacaktır. Demokratik kitle örgütlerinin öncü kadrolarıyla kitlesi arasındaki bağları koparma, kitleleri örgütsüz bırakma yılgınlığa sürükleme girişimlerine geçit vermeyeceğiz. Örgütümüze ve yöneticilerimize sahip çıkacağız.

İlerici, demokrat, sosyalist öğretmenler ve onların biricik örgütü TÖB-DER, burjuvazinin bu hükümetler eliyle Türkiye'yi hangi karanlık geleceklere götürmek istediğini çokiyi bilmektedir.

Tüm demokrasi güçleri örgütlü, birleşik, kitlesel mücadeleyle, bu isteği burjuvazinin kursağında bırakacak güçtedir.

Bugün daha iyi bir yaşam, yarın daha güzel bir dünya için görev başına!

Demokratik haklar için görev başına!

Hükümeti kurma görevinin Demirel'e verilmesinin hemen ertesinde, ilerici-demokratik örgütler ve yayın organları üzerindeki baskılar da artmaya başladı. Sıkıyönetim komutanlıkları, yeni hükümetin niteliğine adeta uyum göstermek için antidemokratik uygulamaları günden güne yoğunlaştırıyorlar. Önce 5 Kasım günü İlerici Gençler Derneği İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı tarafından kapatıldı, ardından Politika gazetesi Genel Yayın Müdürü Aydın Engin tutuklandı. Bu antidemokratik, yasadışı baskılara 10 Kasım günü TÖB-DER Genel Merkezi ve Ankara Şubesi'nin aranması ve 6 MYK üyesi ile 11 şube başkanının tutuklanması eklendi. Gene, dergimiz baskıya verildiği sırada Politika gazetesi Yazışleri Müdürü Tamer Koyaş'ın tutuklandığı öğrenildi.

Ne var ki, sözünü ettiğimiz antidemokratik uygulamalar ilerici-demokratik kamuoyunun büyük tepkilerine yolaçtı.

İGD'nin kapatılması üzerine İGD ve Genç Öncü Genel Sekreterleri tarafından yapılan açıklamadan sonra, İstanbul'da aralarında TÜTED, TÖB-DER, TÜS-DER İstanbul Şubelerinin de bulunduğu 13 örgüt yaptıkları açıklamayla kapatma kararını kınadılar. Antifaşist gençlik hareketinin eylem birliği doğrultusunda güçlü bir adım atan Genç Öncü, İGD, SGB, DDKD ise ortak bir açıklama yaparak, İGD'nin açılmasını istediler. Dört gençlik örgütünün açılmasında özetle şu görüşlere yer verildi: "İlan ediliş gerekçesi 'demokratik hak ve özgürlükleri korumak' olan sıkıyönetimin bugüne kadarki uygulamaları, temel demokratik hak ve özgürlükleri askıya alma, kısıtlama yönündedir. Sıkıyönetimin demokratik kitle örgütlerini bir bir kapatma yolunu seçmiş olması bu dediğimizi doğrulamaktadır. Buna karşın özgürlük ve demokrasi düşmanı faşist odaklara,MHP'ye, ÜGD'ye el sürülmemiş, faşist cinayet ve katliamlara göz yumulmuştur..."

İKD Genel Başkanı Beria Onger de yaptığı açıklamayla baskıları kınayarak şunları dedi: "Kapatılması gereken örgütler açık ve seçik ortadadır. Yığınsal katliamlarla yüreklerimize evlat, eş, kardeş acısını salan eli kanlı katillerin örgütleri, faşist MHP, ÜGD hâlâ açıktır. 'Kamu düzenini ve genel güvenliği bozanlar' işte bu cinayet şebekeleridir. Kadın-erkek tüm ilericileri, demokratları, yurtseverleri bu terör ve cinayet örgütlerinin kapatılması, ülkemizi tehdit eden faşizm tehlikesinin gerletilmesi, İGD, İKD, TÜS-DER, GENÇ ÖNCÜ, POL-DER gibi demokratik örgütlerina çılması için hiç zaman kaybetmeden elele vererek savaşıma çağırıyorum..."

BANK-SEN Genel Başkanı Metin Denizmen, Demirel'in MHP ve MSP'nin desteğiyle hükümet kuracağının anlaşılması üzerine gericilik güçlerinin karanlık girişimlerini yoğunlaştırdıklarını söyleyerek, 'Daha doğmamış çocuğu, gebe anneyi, yaşlı nineyi öldürebilen faşist canilerin suç örgütleri çalışmalarını hayasızca sürdürürken, sadece yazı yazdı diye bir gazetecinin, bir aydının tutuklanması ülkemiz için utanç vericidir." dedi.

Aydın Engin'in tutuklanması üzerine bir açıklama yapan Genç-Öncü Genel Başkanı Abdurrahman Atalay, Politika gazetesinin bazı sayılarının toplatılması ve Engin'in tutuklanmasının son günlerde yoğunlaşan antidemokratik uygulamaların bir parçası olduğunu belirtti.

Politika gazetesinin sahibi Türkiye Maden-İş Sendikası Genel Başkanı Kemal Türkler de, Cumhurbaşkanı Korutürk, Ecevit ve İstanbul Sıkıyönetim Komutanı Necdet Uruğ'a gönderdiği telgraflarında, Genel Yayın Müdürü Aydın Engin'in serbest bırakılmasını talep etti.

İstanbul Barosu başkanı Orhan Apaydın, basın ve örgütlenme özgürlüklerine yönelen baskıları kınayarak, şunları dedi: "TCK'nın başta 141 ve 142'nci maddeleri olmak üzere, antidemokratik yasalar yürürlükte olduğu sürece ülkemizdeki düşünce, basın ve örgütlenme özgürlüklerine dayalı çoğulcu demokrasinin işlediğinden sözedilemez... Uluslararası yükümlülüklere ve Anayasamızın demokratik özüne aykırı olarak varlık ve işlerliğini sürdüren yasaların pozitif hukukumuzdan arıntırılması savaşımının haklılığı ve yerindeliği, Aydın Engin ve TÖB-DER yöneticilerinin tutuklanmaları olgusuyla belirginleşmektedir."

Sıraladığımız bu örgütlerin yanı sıra, TÜTED Genel Başkanı Aykut Göker, TÜS-DER Genel Başkanı Hasan Fehmi Mavi, TEKSTİL Genel Başkanı Rıdvan Budak, Petrol-İş Genel Başkanı Adem Yılmaz, Hür Cam-İş, Limter-İş, Otomobil-İş, Aster-İş, Çağdaş Hukukçular Derneği, Görsel Sanatçılar Derneği, çeşitli mühendis odaları, FİDEF, Düsseldorf Türkiye İşçi Gençlik Birliği, Essen Türkiyeli İşçiler Derneği, Hannover Türkiyeli Gençler Birliği ve daha bir çok ilerici, demokratik örgüt, yoğunlaşan antidemokratik baskıları protesto ettiler, İGD'nin açılmasını, TÖB-DER yöneticilerinin ve Aydın Engin ile Tamer Kayaş'ın serbest bırakılmasını istediler.

"Töb-Der yöneticileri serbest bırakılsın!"

Önceki Pazar günü Ankara'da yapılan İşçi Kültür Derneği olağan şube kongresinde demokratik kitle örgütlerine ve toplumun tüm ilerici kesimlerine yönelik baskılar kınanarak, TÖB-DER Merkez Yöneticilerinin derhal serbest bırakılması istendi.

Demokrasi güçlerinin mücadelesine yönelen saldırılara değinen İşçi Kültür Derneği Genel Başkanı Yılmaz Onay, ' bu saldırılara karşı koyacak tek gücün örgütlülük olduğunu, demokratik güçlerin tek bir yumruk, tek bir yürek olmasının zorunluluğunun bir kez daha kanıtlandığını" belirtti.

Divan Başkanlığı'na İlhan Alkan'ın getirildiği kongrede verilen bir önerge ile aşağıdaki metin kongre kararı olarak benimsendi.

"Son Günlerde gençlik örgütlerine, demokratik kitle örgütlerine ve toplumun tüm ilerici kesimlerine yönelik baskıların bir uzantısı olarak gördüğümüz TÖB-DER Merkez yöneticilerinin tutuklanmasını şiddetle kınıyoruz.

"Sansür ile w t, TÖB-DER, TÜMDER gibi ilerici, kitleyi kucaklayan örgütlere baskı yapılarak prangа vurulmak isteniliyor. Bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesinin engellenemeyeceğini, önümüzdeki tüm engelleri örgütlü birleşik gücümüzle yeneceğimizi kongre kararımız olarak bir kez daha vurguluyoruz.

' İşçiler, demokratik kitle örgütleri, emekçiler ve ilerici demokrat niteliklı kitleler üzerinde yoğunlaştırılmaya çalışılan tüm baskıları protesto ediyoruz.

' Tutuklanan TÖB-DER merkez yöneticilerinin derhal serbest bırakılmasını istiyoruz. Talep ediyoruz.

2. Olağan genel kurul
divan başkanı
İlhan Alkan"

Kongre sonunda Şube Başkanlığı'na Vecdi Başkesik, Sekreterliğe Azmi Bozkurt getirildiler.